

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

30. ČERVNA 2002

Z obsahu:

Cestou svatosti - cestou kříže

Homilie Jana Pavla II.
při kanonizaci otce Pia
16. 6. 2002
- strana 2 -

Dílo sv. Cyrila a Metoděje

Z promluvy Jana Pavla II.
v Paláci kultury v Sofii
k představitelům kultury,
vědy a umění 24. 5. 2002
- strana 4 -

Reálná přítomnost

- strana 5 -

V jakém smyslu je Panna Maria Spoluvykupitelkou?

- strana 6 -

Říkám vám, neztrácejte naději

Rozhovor s Jacquesem
Lebretonem, který přišel
o zrak a obě ruce
- strana 7 -

Ze života P. Antonína Šuránka (2)

Ladislav Jílek
- strana 8 -

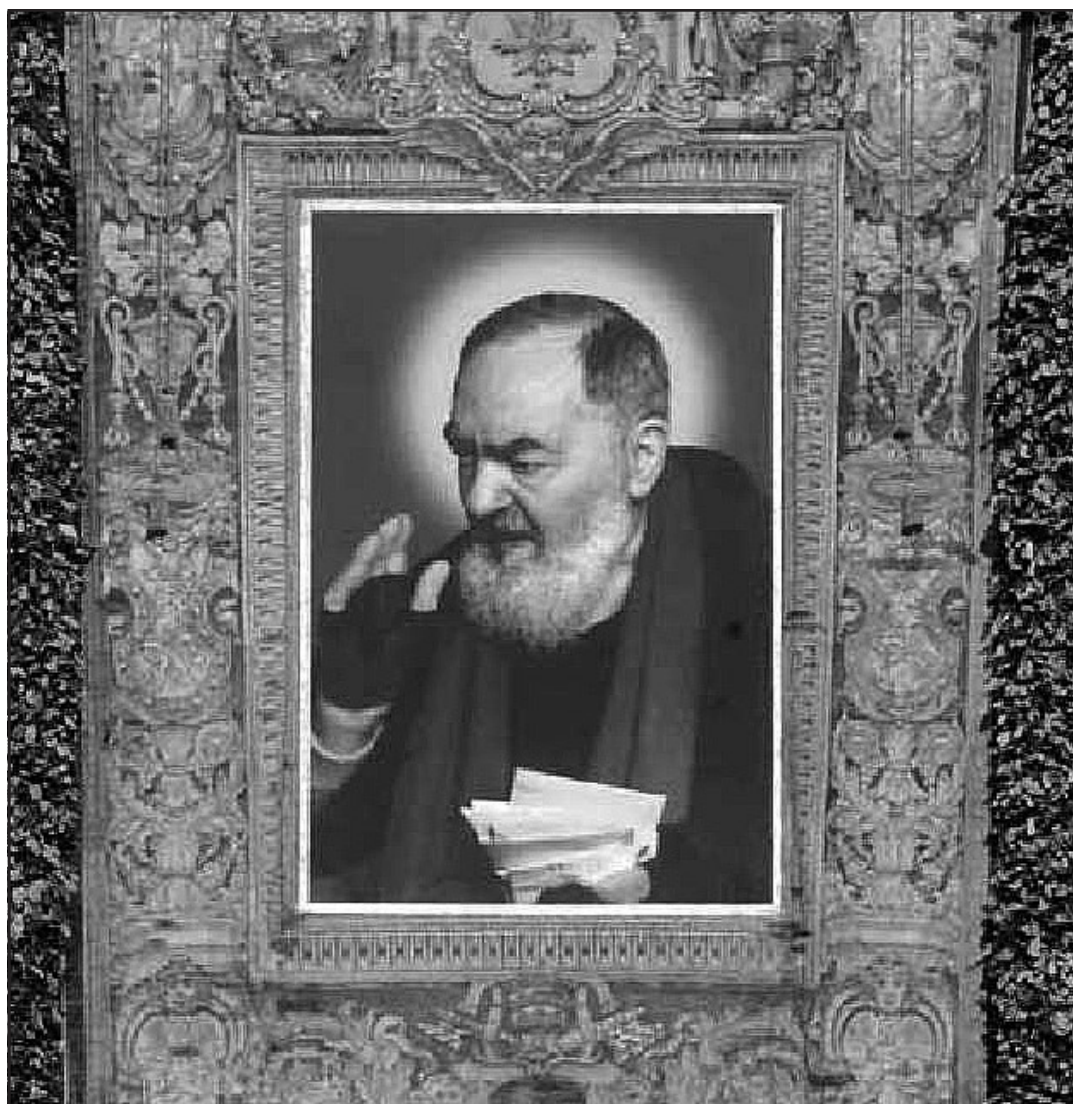
Hitler a Pius XII.

Pius XII. poznal
u Hitlera satanův vliv
- strana 9 -

Rudá hvězda proti Kříži (2)

- strana 10 -

Význam Paní a Matky
všech národů pro církev
ve 3. tisíciletí
- zvláštní příloha -

*Kanonizace P. Pia 16. června 2002 v Římě byla co do počtu poutníků
jednou z největších v dějinách Církve*

EDITORIAL

Čím více se pro nás stává samozřejmostí, že využíváme k hlásání evangelia i nejmodernější komunikační techniku, tím více se vzdaluje našim představám, jak mohli apoštolové Cyril a Metoděj navštívit a získat Bohu celé národy v době, kdy nejrychlejším dopravním prostředkem byl kůň a sdělovací technika se omezovala na ručně psaný pergamen.

To neznamená, že bychom měli na to, co nám současný pokrok nabízí, jakkoliv rezignovat. Ale ještě méně můžeme rezignovat na to, co je při hlásání evangelia to nejpodstatnější a čemu je nezbytné věnovat prvořadou pozornost i v době mediální revoluce. Od Jana Křitele až po sv. faráře Arského či svatého otce Pia o všech velkých světcích a apoštoloch platí to, co bylo řečeno o Pánu: *Pověst se o něm roznesla po celé Sýrii... šly za ním velké zástupy* (srov. Mt 24,25).

Jaká je to pověst? Právě apoštolové se vyznačují zvláštní přitažlivostí. Dokážou oslovovat lidské duše a lidská srdce něčím, co se neváže na technické prostředky masové komunikace, ani na zručnost a aktivitu, s jakou poslové projektovali a vyhledávali zvláštní informační kanály ke svým posluchačům. To, čím nejvíce působili, byla jejich osobní svatost a s ní spojená neuhastitelná horoucí touha po záchraně duší. Toto zaměření je uschopnilo, aby si z nich Pán učinil své účinné nástroje a jejich prostřednictvím pak šířil svou milost a svou milosrdnou lásku. Bůh totiž může svým nástrojem učinit i toho, kdo pro nás platí za neschopného invalidu: i bezrukého a slepého člověka. I ten největší ubožák může totiž udělat to nejpodstatnější: obětovat se za druhé a za jejich spásu.

Touhu po spáse duší nehodnotí Bůh podle stupně aktivity, ale podle míry modliteb a obětí, které apoštol ochotně přináší.

»Úspěšnost« apoštolů bývá vyvážena zpravidla jejich nesmírným, nezřídka skrytým utrpením. Právě tento plný souhlas s Boží vůlí, doložený i cenou ochotně a s láskou přijímaného utrpení, je největší porážkou pyšného Nepřítele a Odpůrce i jeho spojenců. Proto se jeho hněv obrací především proti takovýmto Božím přátelům. Kdykoliv rozpoutá vnější pronásledování, oni jsou jeho prvními oběťmi.

Bývají však nezřídka zvláštním způsobem pronásledováni i těmi, kteří by se měli radovat z jejich apoštolských úspěchů. Oni vadí a přímo překážejí těm, kteří nevsadili na Boha, ale na sebe. Jak víme, této perzekuci z vlastních řad se nevyhnuli ani naši věrozvěstové. Svě si vytrpěl Don Bosco, sv. farář Arský, sestra Faustyna i otec Pio. Skutečnost, že Bůh umí

Pokračování na str. 5

Cestou svatosti – cestou kříže

1. *Mé jho je sladké a mé břímě lehké* (Mt 11,30)

Ježíšova slova učedníkům, která jsme právě vyslechli, nám pomáhají pochopit nejdůležitější poselství této dnešní slavnosti. Můžeme je totiž pokládat v určitém smyslu za velkolepou vnitřní syntézu života P. Pia z Pietrelciny, který byl dnes prohlášen za svatého.

Evangelijní obraz *jha* připomíná velké množství zkoušek, se kterými se musel vyrovnat pokorný kapucín ze San Giovanni Rotondo. Dnes v něm nazíráme, jak sladké je Kristovo jho a opravdu lehké jeho břemeno, pokud je neseme s věrnou láskou. Život a poslání otce Pia dokazují, že obtíže a bolesti, pokud jsou přijímány s láskou, proměňují se na privilegovanou cestu svatosti, která se otevírá perspektivám ještě většího dobra, které je známé pouze Pánu.

2. *Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista* (Gal 6,14)

Není snad *chlouba Křížem* to, co nejvíce vyzařuje z otce Pia? Jak aktuální je spiritualita Kříže, jakou žil pokorný kapucín z Pietrelciny! Naše doba potřebuje znovu objevit jeho hodnotu, aby otevřela srdce pro naději.

Po celý svůj život hledal stále větší shodu s Ukřížovaným, neboť si byl velmi jasně vědom, že je povolán, aby zvláštním způsobem spolupracoval na díle spásy. Bez tohoto trvalého sepětí s Křížem není možné pochopit jeho svatost.

V Božím plánu představuje Kříž pravý nástroj spásy pro celé lidstvo a cestu, kterou Pán výslovně předložil těm, kteří ho chtějí následovat (srov. Mk 16,24). To velmi dobře pochopil svatý bratr Gargano, který o svátku Nanebevzetí 1914 napsal: Abychom dospěli k svému poslednímu cíli a dosáhli ho, musíme následovat božskou Hlavu, která nechce vést vyvolenou duši žádnou jinou cestou než tou, kterou sámrazil; totiž cestou, jak říkám, odříkání a kříže (Epistolario II, s. 155).

3. *Já jsem Hospodin, který prokazuje milosrdenství* (Jer 9,23)

Padre Pio byl velkodušným udělovatelem Božího milosrdenství, když se všem dal k dispozici tím, že je přijímal, byl jim duchovním vůdcem a zvláště jim posluhoval svátostí pokání. I já jsem měl možnost

jako mladý kněz využít této jeho služby.⁽¹⁾ Stálá přítomnost ve zpovědnici, která představuje jeden z nevýznamnějších rysů jeho apoštolátu, přitahovala nesčetné zástupy věřících do kláštera San Giovanni Rotondo. I když tento jedinečný zpovědník jednal někdy s poutníky se zjevnou tvrdostí, jakmile si uvědomili tíži hříchů a upřímně jich litovali, téměř vždy se vraceli do uklidňující náruče svátostného odpuštění.

Kéž jeho příklad povzbudí kněze, aby s radostí a vytrvalostí vykonávali tuto službu, která je i dnes tak důležitá, jak jsem chtěl zdůraznit v listu kněžím u příležitosti minulého Zeleného čtvrtku.

4. *Ty, Pane, jsi mým jediným dobrem*

Tak jsme zpívali v responsoriálním žalmu. Těmito slovy nás nový světec zve, abychom si cenili Boha nade vše a pokládali ho za své jediné a nejvyšší dobro.

A skutečně poslední důvod apoštolské úspěšnosti otce Pia, hluboký kořen tak velké duchovní plodnosti, spočívá v onom vnitřním a trvalém spojení s Bohem, jehož svědectvím byly dlouhé hodiny strávené na modlitbách. Rád říkával: »Jsem ubohý bratr, který se modlí.« a byl přesvědčen, že »modlitba je nejlepší zbraň, kterou máme, a klíčem k Božímu Srdci«. Tato základní charakteristika jeho spirituality pokračuje dále v »Modlitebních skupinách«, které založil, a které znamenají pro Církev a pro společnost úžasný vklad ustavičné a důvěryplné modlitby. Na modlitbu otce Pia pak navazovala intenzivní charitativní činnost, jejímž mimořádným projevem je »Dům úlevy v utrpení«. Modlitba a bliženská láska, to je dosud nevídaná konkrétní syntéza nauky otce Pia, kterou dnes všem předkládá k následování.

5. *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, ...že jsi tyto věci zjevil maličkým* (Mt 11, 25)

Jak výstižná se jeví tato Ježíšova slova, když je aplikujeme na tebe, pokorný a milovaný otče Pio!

Prosíme tě, nauč i nás pokoře srdce, abychom byli přiřazeni k maličkým z evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého Království.

Pomáhej nám, abychom se neúnavně modlili v pevném přesvědčení, že Bůh zná to, co potřebujeme, ještě dříve než ho prosíme.

Pokračování na str. 15

Služba Slovu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo nenese kříž, není mne hoden

Dnes budeš svědkem závěrečné řeči, kterou Ježíš připravuje své přátele na jejich apoštolské poslání. Připrav se usebraností a modlitbou, abys dobře pochopil smysl jeho slov. Vyslechnout, co požaduje od hlasatelů svého slova, je důležité i pro ty, ke kterým je posílá. Mají jim totiž nejen naslouchat, ale všemožně jim napomáhat, aby mohli dostat svému úkolu.

Abys mohl Ježíše slyšet a rozmlouvat s ním, opustil jako poslušný Syn a Boží Vyslanec Otcovo lůno, slávu, jas a blaženost nebeského království a odebral se k lidem. Zde uprostřed nich jim slovem i příkladem hlásá radostnou zvěst. Když jej provázíš na této jeho pozemské pouti, máš dostatek příležitostí, abys poznal, že se tomuto poslání věnuje s plným nasazením. O nic jiného se nezajímá. Nevytváří si zázemí rodinného prostředí, nedělá nic pro své pohodlí ani pro zajištění své budoucnosti. Stále trvá stav, že *nemá, kam by hlavu složil*⁽¹⁾, nemá ani pomýšlení na vlastní blahobyť. Celý svůj život zaměřil k jedinému cíli: *hlásat chudým radostnou zvěst*⁽²⁾. Taková je totiž vůle jeho Otce a tu pokládá za nejvyšší hodnotu, které je třeba se cele zasvětit a obětovat pro ni i život.

Zanedlouho však přijde čas, kdy se cestou kříže vrátí k Otci, *aby nám připravil místo; žeň bude hojná, ale dělníků málo*, potřebuje tedy vychovat své spolupracovníky a nástupce, kteří půjdou, *aby jeho jménem šířili Boží království*. Má-li být jejich hlásání účinné, musí se mu tak jako On odevzdat zcela a beze zbytku. Pokud by jejich srdce ulpívalo na čemkoliv jiném, nemohli by být jeho učedníky. Naprostá oddanost Mistru a svěřenému poslání má přednost i před tak přirozenými a tradičními hodnotami, jako jsou příbuzenské vztahy. Dříve než namítneš, zda to není příliš tvrdé, uvědom si, že *Ježíšovo království není z tohoto světa*. To je také smysl jeho požadavku: *vzít kříž a následovat ho*. Učedníci již jistě potkali žalostný průvod, ve kterém odsouzenec nesl svůj kříž. Při té představě si ještě nepřipouštějí, jak vážně to Pán myslí. Ty však již víš, že to není obrazná fráze ani nadšázka. Ježíš skutečně vynese na svých bedrech kříž na místo Oběti. **Hlásání Jeho slova musí být podloženo dokonalou obětí sebe sama**. Připomeň to všem, kteří nejsou schopni domyslet a docenit to, čemu dnes říkáme **celibát**: *svůj život nalezneme jen ten, kdo jej ztratí*.

Ježíšovi apoštolové, kteří přijali jeho výzvu, aby ho bezvýhradně následovali a nezištně sloužili evangeliu a Božímu lidu, jsou pak pro tebe opravdovým darem a trvalým zpřítom-

něním Boží velkodušnosti. Pochop, jak bláhová by byla snaha zbavit je zasvěceného života, jako by to byla »vnucená přítěž«, a raději je zahrň **vděčnou úctou**. Kdybys jim chtěl našeptávat, aby se *ohlíželi nazpět*, dával bys jen najevo, žeš nic nepochopil.

Chceš-li jim být opravdu nápomocen, poslouchej Ježíše, který od tebe očekává, že jim posloužíš zcela jiným způsobem. Máš převzít péči o ně a o jejich potřeby tak, aby se mohli plně věnovat svému poslání jak ve službě slova, tak v oběti⁽³⁾. Mají-li se dokonale ztotožnit s Ježíšem, pak z toho plyne, že cokoliv prokazuješ jim, prokazuješ jemu samému. *Kdo je přijímá, přijímá Ježíše*. Přijímat hlasatele znamená přijímat Krista, každá služba prokázána jim je službou samému Kristu.

Jen se trochu zamysli, a zjistíš, že se dá pro Kristovy kněze udělat mnohem více než jen *podat číši studené vody*. Můžeš bez výhrad uvěřit Pánovu slovu, že *nepřijdeš o svou odměnu*, kdykoliv tvá vynalézavá ochota a obětavost uvolní knězi ruce a čas, aby mohl posloužit tam, kde může posloužit jen on. Porad' se se svatými ženami, které Pána provázely a vydržovaly ho ze svého majetku, a otevře se ti celá paleta možností, jak se může laik podílet na kněžské službě. Občerstvujícím douškem bude pro kněze, kdykoliv mu dáš zakusit, že není sám a že jeho práce v Ježíšově jménu není nikdy marná. I před tebou se tak otevírá cesta *opustit všechno* nepodstatné a pomíjející *a jít za ním*, když přestaneš myslet především na sebe a obětuješ své pohodlí pro Boží království.

Kdykoliv ti pak připadne obtížné vidět v nedokonalých lidech Kristovy zástupce, podívej se dobře na ty apoštoly, které dnes Ježíš rozesílá mezi lidi. I oni mají daleko k dokonalosti. Ježíš vidí jejich vady a nedostatky velmi dobře, a přesto si je vyvolil. Počítá s nimi s takovými, jací jsou. Bude je dále vychovávat jejich služba a milost Božího Ducha. *Pán bude leskem jejich moci a jeho přízní poroste jejich síla*.⁽⁴⁾ Nesnaž se budit svým kritickým postojem dojem, jako by se Ježíš ve svém povolání zmýlil. Raději spoléhej s vírou na jeho slovo a na jeho lásku, která si umí velmi dobře posloužit i nedokonalým nástrojem. Čeho se však musíš pilně vyvarovat, je, abys pro nikoho z nich nebyl pokušením a pohoršením.

Zpívej navěky o Hospodinových milostech⁽⁵⁾, že dal lidstvu nedocenitelný dar kněžské služby. Pros za kněze i za sebe, aby se ve všech naplnila jeho vůle.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,20; ⁽²⁾ Lk 4,18; ⁽³⁾ srov. Sk 6,4

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 89; ⁽⁵⁾ srov. tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4,8–11.14–16a

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“

Když tam zase jednou (Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ Elizeus mu řekl: „Zavolej jí!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. čtení – Řím 6,3–4.8–11

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jak Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.

Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Evangelium – Mt 10,37–42

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezneme svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezneme ho.“

Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“

Dílo sv. Cyrila a Metoděje významně přispělo k formování společných křesťanských kořenů Evropy

Z promluvy Jana Pavla II. v Paláci kultury v Sofii k představitelům kultury, vědy a umění 24. května 2002

Toto setkání se uskutečňuje v den obzvláště významný: Bulharsko totiž dnes slaví svátek svatých bratří Cyrila a Metoděje, neúnavných hlasatelů Kristova evangelia a zakladatelů jazyka a kultury slovanských národů. Jejich liturgická památka má zvláštní charakter, protože je současně svátkem »bulharského písma«. To nejen spojuje pravoslavné a katolické věřící, ale vůbec všichni si mohou připomínat toto kulturní dědictví, na jehož počátku stojí působení dvou svatých bratří ze Soluně.

Chan Omurtag napsal na sloupu, který se zachoval v Velkém Tarnovu v chrámu Svatých čtyřiceti mučedníků: »I když člověk žije dobře, umírá, a jiný se rodí. Ten, který se narodí později, až uvidí tento nápis, nechť si vzpomene na toho, kdo ho napsal.« Chtěl bych proto, aby toto naše setkání mělo charakter slavnostního aktu společné úcty a vděčnosti k svatým Cyrilu a Metoději, které jsem spolu se sv. Benediktem z Nursie prohlásil za patrony Evropy a kteří ještě dnes mohou naučit tak mnohému nás všechny, na Východě i na Západě.

Tím, že vytvořili geniální a originální abecedu a vnesli evangelium do zvláštní kultury národů, které evangelizovali, získali si svatí bratři zvláštní zásluhu. Aby mohli skutečně svůj apoštolský úkol, přeložili do místních jazyků svaté knihy pro liturgické a katechetické účely a vytvořili tak základ literatury v jazycích těchto národů. Jsou proto právem pokládáni nejen za slovanské apoštoly, ale také za otce jejich kultury. Kultura je výrazem identity vtělené do dějin národa; ona utváří duši národa, která se vy-

značuje zvláštními hodnotami, vyjadřuje se v přesných symbolech a komunikuje svými vlastními znaky.

Misie Cyrila a Metoděje se skrze jejich učedníky zastavila obdivuhodně až v Bulharsku. Zde díky sv. Klementu z Ochridu vznikla dynamická centra mnišského života a zde doznala zvláštního rozvoje abeceda cyriliky. Odtud pak křesťanství vyšlo na další teritoria do blízkého Rumunska, na starou Kijevskou Rus a rozšířilo se až do Moskvy a jiných východních oblastí.

Dílo Cyrila a Metoděje znamená nesmírný přínos pro formování společných křesťanských kořenů Evropy, oněch kořenů, které pro svou hloubku a životnost tvoří jedno z nejosolidnějších východisek, která nemůže nerespektovat žádný solidní pokus o novou a aktuální jednotu tohoto světadíla.

Inspirujícím kritériem nesmírného díla, které vykonali Cyril a Metoděj, byla křesťanská víra. Kultura a víra totiž nejen nejsou v protikladu, ale obsahují v sobě vztahy podobné těm, které panují mezi plody a stromem. Je nepopíratelnou historickou skutečností, že křesťanské církve Východu i Západu podporovaly a propagovaly v průběhu staletí mezi národy lásku k jejich vlastní kultuře i úctu ke kultuře jiných národů. Tak byly vybudovány velkolepé chrámy jako místa kultu, oplývající architektonickým bohatstvím a svatými obrazy, jako jsou ikony, ovoce doby modliteb a pokání stejně jako plod důmyslné umělecké techniky. A právě z toho důvodu vzniklo tolik písemných dokumentů náboženského a kulturního charakteru, jimiž se vyjadřoval a tříbil géni-

us národů směrem ke stále vzrůstající národní identitě.

Kulturní dědictví, které spolu s světcem zanechali slovanským národům, bylo plodem ze stromu jejich víry, která byla hluboce zakořeněna v jejich duši. A následně pak vyrašily na tomto stromě nové větve a nové plody, vzešlé jako další dědictví myšlení a umění, které svět u slovanských národů oceňuje.

Historická zkušenost ukazuje, že hlásání křesťanské víry neumrtvuje, nýbrž integruje, a dokonce vyzvedává autentické lidské a kulturní hodnoty typické pro génia evangelizovaných národů a že přispělo dokonce k vzájemnému otevření, pomohlo překonávat antagonismy a vytvořit společné duchovní a kulturní dědictví jako předpoklad pro stabilní a konstruktivní mírové vztahy.

Kdo chce skutečně pracovat na vybudování autentické evropské jednoty, nemůže odhlížet od těchto historických daností, které mají svou nespornou výmluvnost. Jak jsem již dříve zdůraznil, »vytlačovat na periferii náboženství, která přispěla a dále přispívají ke kultuře a k společnému duchu a na která je Evropa oprávněně hrdá, jeví se mi současně jako nespravedlnost i jako perspektivní omyl« (Promluva k dipl. sboru 10. 1. 2002, 2). Evangelium totiž ani neochuzuje ani nezhasí nic autentického, co člověk nebo národ uznává a uskutečňuje jako dobro, pravdu a krásu (srov. Slavorum Apostoli 18).

Když se ohlédneme nazpět, musíme uznat, že vedle Evropy kultury a velkých hnutí filosofických, uměleckých a nábo-

ženských, která ji poznamenávají, vedle Evropy práce a technologických a informačních úspěchů právě uplynulého století je zde také Evropa diktátorských režimů a válek, Evropa krve, slz a nejstrašnějších krutostí. Snad i pro tyto trpké zkušenosti minulosti se v Evropě projevuje pokušení ke skepticismu a lhostejnosti tváří v tvář rozpadu morálních základů osobního i sociálního života.

Je třeba reagovat. V těchto znepokojujících současných souvislostech je nezbytné zdůraznit, že k nalezení vlastní hluboké identity se musí Evropa vrátit ke svým křesťanským kořenům a zvláště k dílu takových osobností jako Benedikt, Cyril a Metoděj, jejichž svědectví představuje pro duchovní a morální obnovu světadíla přínos prvořadě důležitosti.

To je tedy poselství patronů Evropy a všech křesťanských mystiků a světců, kteří svědčili o evangeliu mezi evropskými národy: poslední »proč« v lidském životě a v dějinách nám udává Boží Slovo, které se vtělilo, aby vykoupilo člověka ze zla hříchu a z propasti úzkosti.

V této perspektivě zdravím a živě oceňuji iniciativu katolických biskupů přeložit do bulharského jazyka Katechismus katolické církve: to má za účel »představit organický a systematický výklad podstatných obsahů katolické nauky jak o víře, tak o morálce, a to ve světle II. vatikánského koncilu a celkové tradice Církve. Jeho hlavními prameny jsou Písmo svaté, svatí Otcové, liturgie a učitelský úřad Církve.« (Úvod, 11).

Chtěl bych ho symbolicky předat také těm z vás, kteří nejste katolíci, ale sdílíte s námi jeden křest, abyste mohli poznat zblízka to, co katolická církev hlásá. Mnich Paisij správně poznamenal, že národ se slavnou minulostí má nárok i na skvělou budoucnost.

Podle L'Osservatore Romano
26. 5. 2002

Reálná přítomnost

Jestliže jsme si někoho zamilovali, toužíme být mu co nejbliže. Chceme být v jeho společnosti co nejčastěji a co nejdéle. Platí-li to o naší lásce k druhému člověku, je tomu tak tím spíše, když jsme si zamilovali Ježíše Krista. Pán vychází tomuto našemu přání více než velkodušně vstříc už také proto, že i ON pro svou nekonečnou lásku k člověku touží, aby přebýval s námi. Vyzývá nás, abychom zůstávali v NĚm, aby ON mohl zůstat v nás.

Pro toto vzájemné sblížení a přebývání vytvořil velice konkrétní a reálné podmínky především v daru své lásky, v Eucharistii. V ní nám dává příležitost zcela se s ním spojit v nejtěsnějším splynutí tím, že se nám dává k dispozici jako svátostný pokrm. Ale i mimo svátostné přijímání je nám nablízku, když s námi zůstává ve svatostánku, kde se k němu jako zcela reálně a hmatatelně přítomnému můžeme přiblížit, klanět se mu a rozmlouvat s ním v duchovním svátém přijímání.

Eucharistie není ovšem jediný způsob, jakým je Boží Syn přítomen mezi námi. Katechismus katolické církve nás učí, že je přítomen například také v Božím slově a ve společenství věřících, v modlitbě církve, v chudých a v trpících. Jsou všechny tyto způsoby přítomnosti rovnocenné a zaměnitelné?

Podívejme se na tento problém především z hlediska pozornosti a významu, který těmto formám přítomnosti příkládá sám Pán.

Přítomnost v Božím slově se může opřít o výrok: *Kdo vás slyší, mne slyší* (Lk 10,16).

O přítomnosti ve společenství hovoří citát v Matoušově evangelii (Mt 18,20). Podobně je tomu, pokud jde o přítomnost v nemocných a chudých (srov. Mt 25,40n). Jsou to různé způsoby jeho působení či hodnocení naší lásky k bližním.

Své eucharistické přítomnosti a jejímu významu však věnuje Pán výklad, který zaujímá celou kapitolu Janova evangelia (Jan 6), připravuje ho neobyčejným zázrakem rozmnožení chleba (Jan 5), a především je tu zcela konkrétní a přes-

né ustanovení, které učinil sám při Poslední večeři.

Tomu odpovídá také pozornost, jakou této přítomnosti věnuje církev:

1. výkladem a pokyny apoštola Pavla,
2. tím, že se Eucharistie stává ústřední svátostí všech svátostí.
3. přísnými a jednoznačnými předpisy týkajícími se zacházení, uchovávání a úcty k eucharistickým způsobům.

Nic z toho nemá srovnatelnou obdobu, pokud jde o jiné formy Kristovy přítomnosti mezi námi.

Těmto výrazným kvalitativním rozdílům odpovídá i praktická zbožnost vyjádřená například v nesčetných modlitbách, duchovních zpěvech. Chce-li se věřící přiblížit k svému Pánu a poklonit se mu, pokud jen může, navštíví chrám a poklekne před svatostánkem a nespokojí se s tím, že by se sešel na některém jiném místě s jedním nebo dvěma věřícími. Pokud se dva nebo tři sejdou v Jeho jménu, nemají ve svém středu konkrétní, smysly postřehnutelný způsob nebo znamení přítomnosti Kristova těla, před kterým by mohli pokleknout, nýbrž jen vědomí duchovního spojení se svým Spasitelem.

Jak rozumět podmínce »shromáždění v mém jménu«? Jestliže konám něco ve jménu někoho druhého, znamená to, že to konám místo něho, z jeho pověření a ustanovení. Tento příslib přítomnosti tedy nemůže mít stejnou váhu a dosah jako při ujištění: »Toto je moje tělo.« Chápeme-li »v mém jménu« »tak, jak já si to přeji«, pak je to především tam, kde nás již předem sám osobně očekává a kde je přítomen podstatně.

Tato reálná přítomnost Ježíše Krista ve svatostánku podstatně odlišuje katolické chrámy od všech ostatních. Závažnost této reálné přítomnosti byla navíc Bohem potvrzena a zdůrazněna řadou ověřených a církví uznaných zázraků v minulosti i současnosti. Jiné formy přítomnosti jsou nuceni zdůrazňovat především ti, kteří reálnou přítomnost Ježíše Krista pod svátostnými způsoby neuznávají. Protože se připravili o to, co je podstatné, musí klást větší důraz na to ostatní. To platí, i pokud

Pokračování na str. 6

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zúrodnit krev mučedníků, není ospravedlněním pro ty, kteří ji prolévají. A okolnost, že Bůh umí zúročit i utrpení svých věrných služebníků, je útěchou pro, kteří trpí, nikoliv ospravedlněním pro ty, kteří jim utrpení působí svým nepochopením, záští a lidskou závistí a někdy i zneužitím svého postavení. Z kolika případů »zneužití pravomoci veřejného činitele« uvnitř církve nás mohou obvinít dějiny před Božím soudem?

Rozpoznat ďablovu iniciativu v počínání bolševiků nám nedělá potíže. Mnohem obtížnější je odhalit ji v našem vlastním jednání a postupování. Ale je to tatáž iniciativa.

Uvědomujeme si to v souvislosti se svátkem našeho prvního biskupa, kterého jiný biskup uvrhl do vězení. Taková smutná skutečnost by měla být pro nás mementem, kam až může dojít nevraživost, kterou Nepřítel tak dovedně a licoměrně zasévá mezi Kristovy učedníky. Začíná to už tím, že jim napovídá, aby známkovali druhé hanlivými tituly. Ty mohou být za různých okolností různé. Jednou je to »nepracující živel«, jindy »konzervativní fundamentalista«.

Jak se proti takové exterminaci bránit, jestliže se staneme její obětí? Nijak jinak než svatostí života, jak tomu bylo u výše vzpomenutých světců. To je nejlepší způsob, jak odzbrojit odpůrce, aniž bychom se domáhali okamžité satisfakce. Neboť je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Jeho mlýny melou pomalu jen z našeho pohledu. On sám nikdy nic nezmešká.

Ještě před rokem byla pro leckoho zmínka o Panně Marii jako Spoluvykupitelce něco opovržlivého. A tak jedni budou šokováni a druzí povzbuzeni zprávou, že o tomto titulu jako oprávněném se hovoří na videokonferenci pořádané Kongregací pro klérus, a téměř současně uznává haarlemský biskup za pravá a nadpřirozená zjevení v Amsterdamu, odkud zaznívájí poselství s požadavkem, aby tento titul Pomocnice, Prostřednice a Spoluvykupitelky byl Panně Marii oficiálně přiznán jako páté mariánské dogma.

Svou Spoluvykupitelkou nazval sám Ježíš svou Matku již 22. června 1918 ve zjeveních ctihodné Conchitě Armidě. To, co se jeví tak nepřijatelné »rozumným a moudrým«, to se jeví zcela jasné »malíčkým«, prostým duším Božího lidu, které podobně jak u předchozích dvou dogmat se v milionech obracejí na Svatého otce se žádostí, aby tuto párou důstojnost Ženy oděné sluncem oficiálně potvrdil. Žádá si to i Matka Boží, aby se pak uskutečnilo to, co vyjadřuje svým amsterodamským zjevením: Ona stojí na zeměkouli jako Paní všech národů, ale pod jejíma nohama již není Had, který byl spoután a svržen. K tomuto vítězství nad Zlým je zapotřebí i našich spoluvykupitelských obětí. Musí být všem jasné, že v tom je nám první ze všech tvorů vzorem a vůdkyní.

V jakém smyslu je Panna Maria Spoluvykupitelkou?

Ve středu 5. června se v Římě konala celosvětová videokonference na téma *Maria od II. vatikánského koncilu až do dnes*, kterou uspořádala Kongregace pro klérus. V rámci této konference promluvil Pater Georges Cottier, teolog papežského domu, na téma: *V jakém smyslu je Panna Maria Spoluvykupitelkou*.

V překrásné závěrečné kapitole dogmatické konstituce o Církvi *Lumen Gentium*, která je věnována Panně Marii, čteme tato slova: »Tak se také blahoslavená Panna Maria ubírala cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu (srov. Jan 19,25), spolu se svým jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní dar, který ona zrodila. A nakonec, když Ježíš Kristus umíral na kříži, dal jí za matku učedníkovi těmito slovy: „Ženo, to je tvůj syn.“ (srov. Jan 19,26-27)« (viz LG 58)

Tato velice důrazná slova dávají zaznít jedné z tradic, kterou učitelství již dlouho ověřuje. Matka Božího Syna, který se stal člověkem, je posvěcena za Matku mystického Těla.

Proto ji Pavel VI. prohlásil za Matku Církve. Tento titul vysvětluje, co znamená »nejtěs-

nější spojení« Marie s Církví, ve které »vynikajícím a jedinečným způsobem« zaujímá první místo (srov. 63). V ní dosáhla Církev již oné dokonalosti, která ji činí svatou a bez vady (Ef 5,27). Ona je obrazem Církve (typus). Musíme pochopit, že Maria nestojí mimo Církev, že ona je jejím jedinečným a vynikajícím členem a že vykonává pro Církev svou mateřskou funkci. Tajemství Církve a tajemství Mariino se navzájem obsahují a vzájemně osvětlují.

Jak je to možno vysvětlit? Koncil připomíná nejdříve slova apoštolova (1 Tim 2,5-6): *Je totiž jen jediný Bůh a jen jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Ježíš Kristus, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny*, a dodává: »Mariina mateřská úloha vůči lidem nikterak nezasahuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje jeho sílu.« (60)

Život milostí, účast na božském životě existuje na základě

plnosti Krista, Hlavy mystického Těla, aby byla sdělena jeho Tělu, kterým je Církev. Tímto předáním zahrnuje Kristus Církev a všechny její údy, aby byly do ní přijaty, připodobnily se jí a měly účast na oběti Otci, skrze kterou bylo lidstvo zachráněno. Jediný prostředník: Jeho sebeobětování je zcela a bezvýhradně dostatečné pro vykopení světa.

Že dovoluje své Církvi, aby na tom měla podíl, je znamením jeho lásky a hloubky sjednocení se sebou, do kterého ji přivádí. Tak jako všechno živé přináší plody, tak je tomu i s životem milosti, která přináší plody v přemíře. Tento zákon platí pro obě, jak pro Církev, tak pro Marii, pro každou z nich podle zvláštních výsad.

Koncilní text, který jsme citovali, to silně zdůrazňuje: Pod křížem trpí Maria hluboce se svým jednorozeným Synem, spojuje se s jeho obětí v mateřské lásce; souhlasí láskyplně se zabitím obětního daru, který ona porodila: Co mohou tato slova znamenat jiného, než že Marie sehraává aktivní roli v tajemství umučení a v díle spásy?

Koncil sám to vysvětluje: Matka božského Vykupitele »je jedinečným způsobem nad jiné velkodušnou společnicí ...tím, že trpěla spolu se svým Synem umírajícím na kříži a zcela zvláštním způsobem spolupracovala na díle Spasitelově poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou na obnovení nadpřirozeného života duší. Proto se stala naší Matkou v řádu milosti.« (LG 61) »Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přímlovami.« »Proto je blahoslavená Panna Maria zývána v Církvi jako Přímlovkyně, Pomocnice, Ochránkyně a Prostřednice.« (LG 62).

Můžeme k tomu přidat titul Spoluvykupitelka? Ve světle toho, co bylo řečeno, odpověď

zní: Ano. A skutečně koncil, aby přešel falešné interpretaci tohoto titulu, který je zcela legitimní, vysvětluje, jak je mu třeba rozumět, že »tím důstojností a účinností jediného Prostředníka nic neubírá a nic nepřidává« (tamt.).

Napadne vás, proč se titul Spoluvykupitelka v koncilním textu neobjevuje. Můžeme si představit, že je to vyvoláno ekumenickými důvody, protože použití tohoto titulu vyžaduje další rozvinutí a vysvětlení. Kdyby se mělo slovo Spoluvykupitelka chápat jako ztotožnění a doplnění vykupitelského díla Spasitele, muselo by být nejdůrazněji odmítnuto.

Mariino spoluvykupitelství pod křížem je třeba chápat tak, že podle Boží prozřetelnosti a způsobem podřízeným Kristu měla spolupodíl na vykupitelské oběti, přičemž byla na něm zcela závislá, přesně tak, jak ona sama je zcela a bezvýhradně proniknuta přímlovou Syna v jeho slávě, v jeho prostřednictví, když On pro nás vstupuje do nebe. Koncil formuluje jeden princip, který je základem jedné části vyznání víry a který je řídicím v teologickém myšlení v této oblasti: »Celý spasitelný vliv blahoslavené Panny Marie na lidi neplyne totiž z nějaké nutnosti, nýbrž jediné ze svobodného Božího rozhodnutí a z nadbytku Kristových zásluh, opírá se o jeho prostřednictví, na něm naprosto závisí a z něho čerpá celou svou sílu. Nijak však nepřekáží přímému spojení věřících s Kristem, nýbrž spíše je podporuje.« (LG 60)

Ve světle tohoto principu chápeme, v jakém smyslu je Maria, a jen ona, Spoluvykupitelkou a jak přiměřeně i Církev je spoluvykupitelkou. Chápeme také, v jakém smyslu vede povolání všech věřících ke svatosti k tomu, aby měli podíl na tajemství vykopení. Každý takový podíl je současně zjevením plodnosti Ježíšova kříže.

Podle kath-net 8. 6. 2002

REÁLNÁ PŘÍTOMNOST... - pokračování ze str. 5

jde o srovnání významu bohoslužby slova a bohoslužby obětí.

To neznamená, že bychom jiné způsoby Pánovy přítomnosti měli opomíjet. Naopak. Čím větší váhu však budeme i my jako katolíci přikládat Pánově přítomnosti v Božím slově, ve společenství a v bližních, o to více všechny tyto způsoby překračuje nesmírně vznešenější a reálnější a podstatná přítomnost ve svátostných způsobech.⁽¹⁾ Znamenalo by to nedoceňovat dar zázraku Boží lásky, kdybychom

zanedbávali možnost setkávat se s Pánem i mimo svaté přijímání v Eucharistii pod záminkou, že nám postačí, když se sejde kdekoli jinde dva nebo tři v jeho jménu. To nám dosvědčují četní světci, kteří trávili před svatostánkem celé hodiny a noci, a podle jejich příkladu tak činí ty mužské i ženské řády, které svůj život zasvětily ustavičné adoraci před svátostným Spasitelem.

-lš-

⁽¹⁾ V Eucharistii je Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista.

Říkám vám, neztrácejte naději

Rozhovor s Jacquesem Lebretonem, který přišel o zrak a obě ruce

Listopad 1940. Jako dvacetiletý bojuje ve francouzské jednotce v Libyi. Po jednom nasazení ukládali ruční granáty. Náhle mu souseď strčil do rukou omylem odjištěný granát. Rozhlédl se kolem. Nebyla tu vůbec možnost ho odhodit, aniž by někoho usmrtil – tak mu explodoval v ruce. Když se po měsících probral v nemocnici v Damašku, musel konstatovat, že přišel o zrak a obě ruce. Zde mu dosud vzdálený Pán dává v hrozném utrpení pocítit svou přítomnost. Při vzpomínce na tuto zkušenost říká: »Než jsem byl zraněn, byl mi vlastní smích a veselost, nikoliv však radost. Musel jsem přijít o ruce a oči, abych ji zakusil.« Od té doby začíná dobrodružný život s mnoha bludnými cestami: manželství, pět dětí, komunistický aktivista, ztráta víry, setkání s Martou Robinovou, návrat k Pánu, 7000 svědectví o své cestě, stálým jáhnem...

Jste už šedesát let invalidou...

Jacques Lebreton: ... a konstatuji: Život s handicapem se vyplatí, aby byl prožíván. Na to, aby byl člověk šťastný, nepotřebuje ani ruce, ani oči. Jsem velice vděčný lékařům, kteří věřili v život, když mi prováděli amputaci. On prý řekl: »Ten bude celý život nešťastný.« To je věčná otázka lidstva: Jak trpět? Sociální pojištění a invalidní renta nedávají žádnou odpověď. Před utrpením může člověk udělat jen jedno: mlčet. Zde není jiné odpovědi, než ta jediná: Pán na kříži.

Vztáhl jsem k Pánu své pažby a křičel: »Jestli jsi dobrotivý, tak to ukaž!« Nebyl jsem s to s takovým utrpením žít. Bylo to nadlidské. A On ve mně promluvil: »Neboj se, Jacquesi, Já jsem zde. Já Bůh jsem v tobě, slepý a bezruký.« Dal jsem se na svém nemocničním lůžku do pláče. Do-

tklo se mě bláznovství vtělení: Bůh se stal člověkem, aby dal lidem odpověď na jejich utrpení. Radost postiženého člověka je nejlepší důkaz, že existuje Bůh.

Také jste se vzbuřil?

Lebreton: Samozřejmě! Zcela blízko mého lůžka bylo okno. Kdybych byl měl dost síly, byl bych se přehoupl. Opravdu, jsou dny, kdy toho mám dost. Pak vykřičím své utrpení a svou vzpouru.

Proti Bohu?

Lebreton: Nikoliv, proti Bohu ne. Svoji vzpouru přináším před Boha. On ji učiní plodnou. Není to Bůh, kdo vynalezl ruční granát, ale člověk.

Co očekáváte od Boha?

Lebreton: Nic. Milost, abych byl k něčemu, aby mě naučil, že nejsme nic. Nic než houf ztroskotanců. Když to začínáme chápat, začíná i naše záchrana. Mám dojem, že jsem stále menší a menší... A čím jsem menší, tím více jsem nesen.

Následovaly vás děti na cestě víry?

Lebreton: Víra je Boží dar. Rodiče se namáhají, aby ji předali, jak jen mohou. Zkoušel jsem to... Pomáhal jsem, jak jsem mohl. Někdy jsem měl jiné priority, dělal jsem chyby, trpěl jsem pro své děti a kvůli svým dětem. Snad jsem je příliš utlačoval... Moje dcera Monika jednou řekla: »Táta si nebyl vždy vědom našeho utrpení.« Těsně před smrtelným úrazem na motorce řekl mi můj nejstarší syn: »Není to bez trestu, být synem těžkého válečného invalidy.« Co tím chtěl říct? Zde na zemi už se to nedovím. Tato věta mě pronásleduje.

Co vám nejvíce chybí?

Lebreton: Ruce!!!! Ruce! Všechno se dělá rukama, podáváme si je, potřebujeme je k jídlu, k pití, k hlazení, psaní, modelování, holení, čištění zubů... Bez rukou závisí člověk ve všem na druhých.

Vy jste ztratil víru?

Lebreton: ...Ne. Já jsem ji zapřel. Víra se neztrácí jako pár rukavic. Až do 2. října 1960, kdy mě Bůh vrátil zpět. Víra je jako zářící blesk; nebo něžná jako jaro: světlo, které vychází a nepozorovaně se v nás rozjasňuje. Pak si člověk řekne: »Zdá se mi,

že se vyjasnilo!« Nechal jsem to světlo vycházet... Život se skládá z podivuhodných meandrů, jako u řeky, než dorazí do moře. Můj život připomíná chování opilce... I nevíra a zapření jsou obklopeny Boží slávou. Ano, všechno je milost!

Máte nějakou životní zkušenost, kterou byste chtěl předat?

Lebreton: ... Je třeba utrhnout hvězdu, aby člověk mohl znovu vstát. Ale sám nevstane...

Co říkáte těžce postiženým, když se ptají, k čemu jsou vůbec ještě užiteční?

Lebreton: Že nesou svět! Mohou být prezidenty nebo generálními řediteli, ale nic z toho není tak důležité jako nést svět!

Jste jáhen... Jak to?

Lebreton: Kristus mě zavalal, žena mě k tomu povzbudila a církev povolání potvrdila. Ostatně, nebylo to lehké... Podle církevního práva nesmí mít člověk žádné tělesné ani duševní vady, aby mohl být vysvěcen. Já jsem nemohl ani číst, ani rozdávat svaté přijímání. Moje záležitost byla ve Vatikáně dvakrát odmitnuta. Potřetí se dostala přímo na stůl Pavla VI. Podepsal ji a v den mého svěcení mi poslal telegram. Mohl jsem se realizovat jen službou a jsem z toho šťasten.

Je to pro vás v některých případech těžké, odpouštět?

Lebreton: Lituji, že jsem některá odpuštění nemohl vyslovit. Kamarád, který mi strčil granát do ruky... kdyby se u mě objevil tři dny poté, co jsem se probral z komatu, byl bych mu rozbil lebku. Ale šest týdnů nato bych ho pozval na smírný přípitek a odpustil bych mu. Vlastně ne já... Kristus ve mně! Ale už jsem ho nikdy neviděl. Snad si nedůvěřoval, aby mě vyhledal. Je mi to líto. Rád bych mu řekl, že mi pomohl k tomu, abych nepromarnil život.

Jak byste chtěl zemřít?

Lebreton: Opotřebováním. Nechtěl bych, aby se u mé smrtelné postele říkalo: »Jak je zachovalý!« Milejší by mi bylo: »Ten je opotřebovaný, musel dobře sloužit!« Ano, sloužit až do posledního dechu.

Rozhovor vedl Luc Adrian

Je to výtah z interview ve Famille Chrétienne

29. 3. 2002

Ze života P. Antonína Šuránka (2)

VOCHOVATEL KNĚŽÍ

V r. 1929, pouhé tři roky po vysvěcení, se stal spirituálem olomouckého semináře. Výhledově se s ním sice na takové místo počítalo, ale předtím měl být poslán do nějaké farnosti v Sudetech, aby si dobře osvojil němčinu. Situace se však změnila a musel nastoupit ihned, a to velmi rychle. Němčinu nutně potřeboval, část studentů byla německé národnosti. Musel se ji doučit „za pochodu“.

O vztahu otce Antonína k seminaristům si lze udělat představu z výroku jeho synovce P. Antonína Dominika. Ten o svém rozhodnutí pro kněžství řekl: »Nikdo z našich, tím méně otec Antonín, mi neřekl, abych byl knězem. Při jedné návštěvě u něho jsme se zastavili v semináři – a tu jsem viděl, jak se k němu sbíhali bohoslovci, jak tu bylo plno radostné pohody, plno světla.«

Svůj pohled na kněze P. Šuránek vyjádřil jednou v promluvě nad rakví spolubratra v kněžské službě takto: »Každý kněz je zázrakem Božího milosrdenství. Pán si našel rybáře v hornaté Galileji, vychovával si je, při poslední večeři jim dal moc proměňovat chléb a víno – a když si je vyzkoušel utrpením, když dozráli radostmi zmrtyvýchvstání a nanebevstoupení, proměnil je sesláním Ducha Svatého: učinil z rybářů dobré, hrdinné pastýře.«

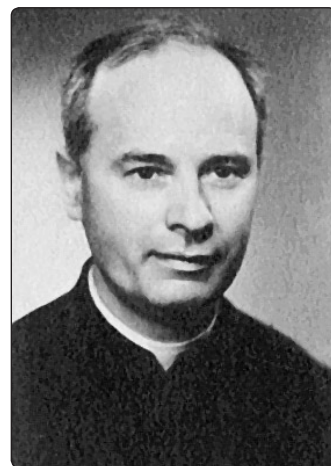
A v tomto duchu vychovával nové kněze. Ke všem studentům se choval stejně. K tomu vedl i bohoslovec. V jedné promluvě řekl: »Bolestí pro matku je odstrkování dítěte pro slabší postavu, nadání, chudobu. V tom dítěti trpí jeho matka. Nezapomeňte na to. Přehlížení od kněze bolí nejvíce.« Nikdy se nesnížil k tomu, že by někoho posuzoval podle postavení, národnosti nebo původu. Za války ho jednou navštívil voják v ně-

mecké uniformě, který řekl, že studoval v semináři, než byl uveden. V kasárnách však že má nad svou postelí napsáno „Ich will“, což značí „Chci být knězem.“ Tohoto člověka dával jako spirituála za vzor zbytku studentů, kteří zůstali v semináři, konkrétně to bylo 25 ze 160. Ostatní byli posláni do Říše na nucené práce. I o tyto studenty se snažil všemožně pečovat. Pravidelně pro ně písemně zpracovával tzv. punkta, témata k rozjímání. Žádal i povolení návštěv a české bohoslužby pro nucené nasazené, avšak neuspěl. Působil v semináři, kde byla řada německých studentů, a to v době, kdy nastupoval nacionalismus. Jak reagoval, ukazují dochované přípravy na promluvy k seminaristům. Prvá půlka byla česky, druhá německy. Dne 1. 11. 1933 začíná německá část takto: »Kdyby, pánové, měl být mezi vámi někdo, kdo by kladl svůj nacionalismus nad svaté zájmy Boží, ten do semináře nepatří. Přehnaný nacionalismus nevede ke svatosti, nýbrž k pohanství. Kdo byl za vás ukřížován? Němec? Čech?« Na okraji je poznámka Ruhe! – asi aby se nenechal strhnout.

P. Šuránek byl člověk mimořádně citlivý. V té době byl kázat na primiční mši sv. jednomu ze svých žáků v Oldřišově u Opavy. Vnímá to jako cizí prostředí a vycítil, že lidi nezaujal. Se svými pocity se svěřil místnímu panu faráři. »Není to tím, že část lidí zde mluví německy a část hlučinským dialektem?« ptal se. »Ne, ti lidé z velké části pracují v Německu a tam jsou agito-

váni nacionalisty,« vysvětlil mu místní kněz. »Dejte našim lidem možnost zaměstnání doma!« zapsal si do deníku, snad to i někde publikoval. V r. 1938 nacházíme v přípravách věty: »Daleko větší cenu má to, co je v nás, než co se děje ve světě. V nové sociální revoluci padne vše, berly, mitry, límce, kromě chudých kněží. Připravte se na to! Čím více se svět rozdvouje, tím více prosit na kolenou. Každá nevěrnost připravuje katastrofu. Stát tísňen, církev utiskovaná, kolegové do Vidnavy. Ale „Tvoji odpůrci, Hospodine, berou za své“. Modleme se za bohoslovce a kněze druhé národnosti. Nám patří modlit se za svět, ostatní přenecháme státníkům. Národnost dosud nehrála ve světě roli, protože ve světě rozhoduje srdce, láska, dobrota. Jenom ten trvale vítězí, kdo získá srdce.«

Během působení otce Antonína se vyskytlo několik svěřenců, kteří měli potíže s mluvením, zadržovali či měli jiné projevy nervozity. Všem věnoval mimořádnou péči, těšil je, doporučoval vytrvalou modlitbu a říkal: »Doufej, dobře to dopadne!« A skutečně: odejít ze semináře a léčit se na psychiatrii musel snad jen jediný student. Někteří hodnostáři mu doporučovali, aby si udělal doktorát z teologie, druzí mu říkali, že pro spirituála je to zbytečné. Těžce se rozhodoval a hledal vůli Boží. Doktorát nakonec obhájil, promován byl v r. 1946. V r. 1947 přešel na fakultu přednášet pastorální teologii a skončil s funkcí spirituála. K funkci spirituála se vrátil v r. 1968, kdy

byl nakrátko obnoven seminář v Olomouci.

Alespoň jeden zážitek z té doby: V semináři už byl televizor. Studenti požádali, zda by mohli sledovat zápasy mistrovství světa v hokeji. Spirituál souhlasil, dokonce posunul večerní modlitby a první zápas s nimi sledoval a pak do večerní modlitby zahrnul i prosby za hokejisty. Přesto však studentům připomínal: »Vaším televizorem ať je svatostánek.« Po dvou letech však byl seminář opět zrušen.

K P. Šuránkovi se uchylovali o radu i kněží, kteří už měli dlouho po vysvěcení. P. Zdislav Škrabal, bratr překladatele Nového zákona, napsal v r. 1993: »Když jsem narazil na pořádnou těžkost, zajel jsem za Šuránkem na Velehrad a k sv. Antoničku. Uklidnil mne a více jsem ho nepotřeboval. A dnes, když je mi 83 roků? Věřil jsem v Šuránkovu opravdovost a to mi zůstalo jako pevné dědictví dodnes. Když vyvstanou těžkosti, zjeví se mi páter Šuránek v plné své opravdovosti, a je mi dobře. Šuránek jako kněz je mým ochráncem, kdykoliv toho potřebuji. Děkuji Bohu, že jsem měl takového vychovatele.«

S pobloudilými kněžími jednal velmi opatrně. Takového kněze navštívil a zeptal se: »Tak co chcete nyní dělat?« Jestliže kněz odpověděl, že ze svého provinění chce vyvodit důsledky, už se dál o případu nešířil.

Z této země, která poznala a zná toleranci jako prioritní hodnotu pro každé zdravé občanské soužití, chceme volat k celému světu: Dostí s válkou ve jménu Božím! Skončit s profanací jeho svatého jména! Přišel jsem do Azerbájdžánu jako vyslanec míru. Pokud mi postačí hlas, budu volat: »Mír, ve jménu Božím!« A jestliže se slovo spojí se slovem, vznikne sbor, symfonie, která zachvátí duše lidí, uhasí nenávist a odžbrojí srdce.

Jan Pavel II. v Baku 23. května 2002

Pokračování

Hitler a Pius XII.

Pius XII. poznal u Hitlera satanův vliv

Pius XII. byl přesvědčen o tom, že Hitler je posedlý ďáblem, a pokoušel se vykonat na dálku exorcismus. To potvrdilo několik svědeckých výpovědí v rámci procesu jeho blahorečení.

Jako bych ho viděl, jak klečí ve své malé soukromé kapli v několikrát látané bílé klerice, ve »vysloužilých« pohodlných botách, které nosil už jako nuncius v Mnichově. Jako bych ho skutečně před sebou viděl s rozevřeným rituálem exorcismů před očima, jak tiše pronáší modlitby a vyzývání, aby vypudil Satana z muže, který celou Evropu žene do katastrofy. Pius XII., který podle nehorázné legendy byl příznivcem nacistů, a dokonce přítelem Hitlerovým (jak napsal jeden anglický novinář, John Cronwell, v knize »Hitlerův papež«). Přitom byl Pacelli vším, jen ne přítelem berlínského diktátora. Ano, pokoušel se dokonce o exorcismus na dálku, protože byl přesvědčen o tom, že Hitler je posedlý ďáblem. Potvrzuje to několik svědeckých výpovědí, které jsou obsaženy v aktech procesu blahorečení.

Co soudí Eugenio Pacelli o Vůdci, bylo již dávno známo. Sestra Pascalina Lenertová, která vedla jeho domácnost, vypověděla pod přísahou v době, kdy polemika kolem Pia XII. ještě nepropukla, že Mons. Pacelli již v roce 1929, kdy se vrátil z Berlína do Říma, si lámal hlavu s budoucností Německa.

»S jednou věcí si nuncius při odjezdu z Německa těžce lámal hlavu: s rozšiřujícím se národním socialismem. Jak jasnozřivý byl již tehdy v hodnocení Hitlera a jak často varoval německý národ před nebezpečím, které nad ním leží jako hrozivý stín! Ale nikdo nebyl ochoten mu uvěřit. Osobnosti všech společenských vrstev a tříd mu dá-

valy na srozuměnou, co očekávají od Hitlera: vzestup a velikost Německa. Jednou jsem se nuncia ptala, zda nevěří, že tento muž by mohl mít v sobě přece jen něco dobrého... snad by mohl pomoci německému národu. On však zakroutil hlavou a řekl: »Musel bych se strašně mýlit, kdybych věřil, že všechno může dobře skončit. Tento muž je posedlý: on zničí všechno, co se mu nepodrobí k službám; všechno, co mluví a píše, nese pečeť egocentrismu; tento muž je schopný kráčet přes mrtvolky, všechno vyplenit, co mu stojí v cestě. Nemohu prostě pochopit, jak tolik lidí v Německu, tolik skutečně dobrých lidí se od něho nechá zaslepit a nevidí, že to, co píše a říká, není žádná nauka.«

V následujících letech po volbách v roce 1939 bylo Pacelliho mínění o Hitlerovi ještě pesimističtější: neměl už žádných pochybností, že Hitler je posedlý ďáblem. To potvrdil také jeden z papežových

synovců. Podle jeho výpovědi se Pius II. v dusných okamžicích války několikrát pokoušel »osvobodit« Vůdce duši od ďábla, a to pomocí modliteb obsažených v ritu exorcismu: »V jménu Ježíše Krista, odstup, Satane... Ty, který jsi byl v Rudém moři poražen Mojžíšem, kterého David vypudil ze Saula zpěvem žalmů, kte-

řý jsi byl odsouzen v osobě Jidášově...«

Jak upozorňuje P. Gabriel Amorth, nejslavnější dnes ještě »činný« exorcista v Římě, »exorcismus na dálku« je sotva účinný. »Modlitba z dálky jen zřídka má »vypuzující« účinek. Je sice možno vyslovit modlitbu z dálky, ale zda je opravdu účinná, to je velká otázka. Předpokladem pro exorcismus totiž je, že posedlá osoba je přítomná a dala k tomu souhlas. Pokoušet se o exorcismus u osoby, která je vzdálená, nebo exorcismus odmítá, a dokonce není ani katolík, přináší velké těžkosti.« »Něméně nepochybuji o tom, že Hitler byl vyznavač ďábla,« dodává P. Amorth. »A z tohoto hlediska se nedivím, že se Pius XII. pokoušel o »exorcismus na dálku«.« Podle P. Amortha se Vůdceova posedlost projevuje v jeho

lidsky nevysvětlitelných záležitostech. »Taková zloba je bez vlivu vyšší moci lidské přirozenosti zcela cizí.«

»Exorcismy na dálku« potvrdil i jezuita P. Peter Gumpel, promotor procesu blahorečení, který o tom vydal svědectví před nedávnem v rámci debaty o osobě Pia XII. v Collegio Capranica. Gumpel prohlásil, že tato

svědectví, obsažená v aktech blahorečení, spadají pod tajemství. Jedná se přitom o vícere zprávy, které se zabývají touto epizodou a potvrzují, že Pius XII. se několikrát pokoušel použít tuto formu exorcismu. Gumpel zdůraznil, že tuto věc není možno nafukovat, protože se jedná pouze o detail, i když takový, který ukazuje, jak Pius XII. smýšlel o Hitlerovi a jak falešné jsou pseudo-historické rekonstrukce, které by chtěly představit dnes papeže jako příznivce nacistů, a dokonce jako přítele Hitlera. Ve skutečnosti byl vším, jen ne přítelem Hitlera, a dokonce podporoval pokus německých důstojníků z roku 1939 o Hitlerovo svržení. Byl to opravdový komplot, kdy se papež nebál vystoupit ze stínu a angažoval se osobně jako prostředník mezi spiklenci a anglickou vládou. Anglický historik Owen Chadwig k tomu napsal: »Papež dal v sázku osud církve v Německu, Rakousku a Polsku. Pravděpodobně riskoval zničení jezuitského řádu v Německu... A toto velké riziko vzal na sebe jen proto, že mu jeho politická zkušenost jasně ukázala, že i když tento plán je jeden z nejzoufalejších a pravděpodobně odsouzený k nezdaru, přece představuje jedinou možnost, jak zabránit bezprostředně hrozící invazi do Holandska, Francie a Belgie a tak zabránit krveprolití a v Evropě obnovit mír.«

Tento odmítavý postoj byl ovšem vzájemný: i »Pán« Třetí říše nechoval nejmenší sympatie k papeži.

V jedné zprávě z 30. září 1941 sděluje francouzský nuncius Valerio Valeri svému představenému ve Státním sekretariátu o rozmluvě mezi Hitlerem a španělským diktátorem Francisco Francem: »Říšský kancléř označil Svatého otce za svého osobního nepřítel.«

Z 30giorni 2/2002
přeložil -lš-

Rudá hvězda proti Kříži (2)

Metody boje: právně administrativní šikánování

Připomeňme si, že zákonodárství, o kterém jsme mluvili na počátku a které se ještě jeví jako dvojznačné (řečeno neohleduplněji), pochází z doby dočasné slabosti sovětské vlády. Čím více se upevňovala (po vítězství nad bělogvardějci a po uzavření míru s Polskem 1921), tím více se projevovalo nepřátelské zaměření proti křesťanství. Příkladem této tendence je dekret Všeruského výkonného komitétu z 3. srpna 1922, který zavedl povinnost registrace všech společenství a sdružení, která pracovala jako »neziskové organizace«. To se týkalo farností jak pravoslavných, tak katolických. V praxi to znamenalo, že z moci práva přestala dosud existující farnost existovat. Aby mohla znovu vzniknout, musela se »zaregistrovat« u komunistické vlády. Ta ovšem s registrací nijak nespěchala. Zákon z roku 1922 rovněž stanovil, že takový návrh musela podat skupina několika desítek tisíc obyvatel, které ovšem zastrášovaly a infiltrovaly speciální komunistické služby.

Tim však administrativní repertoire na zničení organizovaného křesťanského života nekončil. Používaly se všemožné způsoby, jak ztížit a znechutit sovětským občanům pří-

slušnost ke křesťanství. V roce 1923 byly zrušeny všechny diecézní a děkanské instituce pravoslavné církve včetně moskevského patriarchátu. Všichni pravoslavní biskupové museli podat písemné prohlášení, že se nevzdálí z místa svého pobytu, což znemožnilo veškeré pastorační návštěvy.

Aby přerušili kontakt hierarchie s věřícími, nařídili biskupům z provinčních měst,

Jeden z ateistických propagačních letáků

aby se usídlili ve větších městech, kde jich bylo vždy několik. Když úřady zjistily, že udržují styk se svými věřícími, přemísťovali je do nejdlehlších koutů Ruska.

Začal také proces materiální pauperizace duchovních. Duchovní (katolíci i pravoslavní)

museli platit mimořádně velké daně. Protože byli prohlášeni již v roce 1918 za »nepracující živel«, museli platit větší poplatky za zestátněné byty než ostatní obyvatelé. Měli také vyšší poplatky za vodu a jiné komunální služby. V roce 1929 vydaly sověty zákon, podle kterého museli duchovní jako nepracující živel opustit své dosud užívané byty. Najít náhradní bydlení bylo v tomto stadiu sovětské

ho hospodaření s byty nesmírně obtížné. Ještě horší byla situace na venkově, kde je kolektivizované vesnice prostě vyobcovaly ze vsi jako nežádoucí.

Kvalifikace duchovních jako »nepracujícího živlu« nebyla pouze výrazem pohrdání ze strany komunistické vlády vůči jejich povolání. Byl to především nástroj k administrativnímu šikánování. A toho bylo opravdu hodně.

»Nepracující živel« neměl nárok na přidělové lístky potravin. Musel vykonávat nucené »veřejně prospěšné práce«, čehož komunisté využívali k tomu, že posílali duchovní na ty nejtěžší práce. V roce 1930 byl schválen zákon, který zakazoval poštovním, telefonním a telegrafním úřadům poskytovat jakékoliv služby duchovním jakožto nepracujícímu živlu. Tim

byl duchovním vyhnaným do odlehklých oblastí (Sibiř) znemožněn jakýkoliv styk i s nejbližší rodinou.

Děti pravoslavných duchovních nesměly být přijaty na státní školu, po dosažení plnoletosti nesměly žádat o práci ani vstupovat do odborových organizací.

Ti laici, kteří se odvážili projevovat soucit a solidaritu s pronásledovaným a šikanovaným duchovenstvem, byli postižováni represemi. Ti, kteří je přijali do svých bytů, museli platit značně zvýšené nájemné. Mezi nepracující živel patřili i kostelníci, členové farních rad a všichni, kteří jakýmkoliv způsobem byli spjatí s farní strukturou.

Tak byli křesťané, jak laici, tak duchovní, odsouzeni být druhořadými obyvateli. Jen proto, že vydrželi u své víry. Když se jednalo o to, vyhubit křesťanství, byly sovětům dobré všechny prostředky od fyzické likvidace až po administrativní šikánování.

Vláda a ateismus

Velký ruský filosof Nikolaj Berďajev, který po revoluci pobýval v emigraci, napsal ve svém díle »Problém komunismu«, že komunismus zvláště v ruském vydání je jevem náboženským a duchovním: **Lež komunismu je lež duchovního rázu. Komunismus není nic jiného než ateistická revolta proti tajemství Kříže.**

Toto tvrzení ruského myslitele je možno aplikovat i na jiné dřívější i pozdější revoluce. Zavržení utrpení (tzn. každodenního kříže lidí i celých společenství) a radikální hledání možností, jak vybudovat ráj na zemi, to leželo u nejhlubších kořenů Francouzské revoluce (vize ráje v jedné a nerozdělitelné republice), nacistické revoluce v Německu (hitlerovský ráj v tisícileté Říši), nebo vlády rudých khmérů v Kambodži (která vyvražдила polovinu svého národa ve jménu »lepší budoucnosti«).

HOMOSEXUALITA JAKO PŘEKÁŽKA

Klíčovým podkladem, který řeší otázku kněžského svěcení homosexuálů, je vatikánský dokument z roku 1961, který byl dosud veřejnosti nepřístupný. Americký novinář John Vennari objevil tento dokument ve vydání »Canon Law Digest« z roku 1963.

Dokument nese název »Pečlivý výběr a vzdělávání kandidátů pro stav dokonalosti a svatá svěcení« a byl promulgován ve Vatikánu v roce 1961. V tomto dokumentu je zcela jednoznačně vyloučena možnost udělit kněžské svěcení kandidátovi s homosexuálními a pederastickými sklony: »Připuštění k zasvěcenému životu a ke kněžskému svěcení je třeba zabránit všem, kteří musí bojovat se špatnými sklony k homosexualitě a k pederastii, protože to v každodenním životě a v kněžské službě s sebou přináší vážná nebezpečí.«

Podle kath-net

To znamená, že každá z těchto revolucí byla velkou náboženskou válkou. Jejich boj proti křesťanstvu a zvláště katolické církvi nebyl nějakým »vybočením« nebo přehmatem. Tento boj vycházel ze samé logiky revolučního hnutí, které v sobě vidělo mesiáše lepší budoucnosti a lepšího náboženství, než jakým je křesťanství. Tak tomu bylo i v bolševické revoluci. Vytvořený Sovětský svaz, jakkoliv vyhlašoval ve všech ústavách světonázorovou neutralnost, byl ve skutečnosti státem se státním náboženstvím. Jeho vyznáním byl ateismus. Odtud vede cesta k nelítostné válce proti křesťanství jak pravoslavnému, tak katolickému.

Metody boje byly různé. Kromě fyzické likvidace křesťanského duchovenstva používala se stará metoda: Rozděl a panuj. Dodejme, že tuto metodu aplikovali komunisté i v ostatních státech, které připadly pod jejich dominium po roce 1945.

Ihned po uchopení moci začala v Rusku diverze usilující o rozvrat uvnitř pravoslavné církve. V roce 1922 vznikla z iniciativy sovětské vlády tzv. Živá církev, vedená pravoslavnými patriarchy, které si vybrala sovětská tajná služba: Byl to především biskup Antonín Granovskij a protojerej Krasnickij. Bohužel sovětská vláda měla v tomto směru velký úspěch. Živá církev disponovala záhy 16 000 kněžími a 200 biskupy. Za tím stály často velké tragédie lidí se zlomeným svědomím a kampaň zastrašování a útlaku ze strany sovětských bezpečnostních složek.

Povzbuzeny úspěchem Živé církve, vytvářely sověty další rozbíječské organizace pod názvem: Obrozená církev, Svobodná církev, Nezávislá církev Ukrajiny. Podobná opatření však neuspěla u katolické církve v Rusku.

Obracení k ateismu

Cílem sovětů však bylo prosazení bojovného ateismu. Je-

ho šířením se zabývaly speciální útvary bolševického státu. Mezi nimi vedl především Svaz bojovných ateistů.

Tato organizace byla založena v roce 1925 Jemeljanem Jaroslavskim (vl. jméno Miněj Izraelevič Gubelman). Byl to Leninův přítel a člen nejvyšších kruhů bolševické strany. Svaz bojovných ateistů měl k dispozici rozsáhlou síť státního tisku, který byl adresovaný všem vrstvám obyvatelstva (Děrevenskij Bězbožnik, Junyje Biezbožniki) a hlavním orgánem byl Bězbožnik. Tyto listy vycházely v celkovém nákladu 44 milionů výtisků!

Cílem bojovných ateistů byla propagace ateismu. Tomu mě-

Jeden z ateistických propagačních letáků

ly sloužit také velké tábory lidu, pořádané před dosud existujícími kostely. Dne 18. ledna 1930 bylo před katolickou katedrálou v Minsku veřejně spáleno množství svatých obrazů. Před polským konzulátem vykřikoval dav: »Pryč s církví, oporou buržoazie!«

Svaz ateistů horečně pracoval na tom, aby z každodenního života sovětských obyvatel odstranil i sebemenší stopu křesťanských tradic. Místo ikon a domácích oltářků měly v domích existovat »koutky ateisty«. V roce 1927 byla zakázán kříž na náhrobním pomníku.

Bylo také třeba vyhladit památku na křesťanské svátky. V roce 1929 ohlásil tisk pro-

tisváteční kampaň. V listu *Orba*, vydávaném v Minsku, stálo: »Kampaň je třeba vést nejen za účelem vymýcení náboženských nesmyslů, jako je „neposkvrněné početí“, „narození Krista“ atd., ale s cílem vyjasnit škodlivou a kontrarevoluční podstatu náboženství a působení duchovních, pod heslem války s náboženstvím, za realizaci pětiletky, zprůmyslnění země a přebudování zemědělství.«

Orba také vytyčila hesla boje proti svátkům. Bylo jich 22, například:

1. Usilovnou protináboženskou kampaní očistíme cestu ke kolektivizaci.
2. Posílení boje proti kulakům a kléru.
3. Pryč s »božím narozením«, ať žije nepřerušovaný dělnický týden.
4. Místo »božího narození« den industrializace a kolektivizace.
5. Klérus - nejvěrnější pomocník kontrarevoluce.
6. Jeskyně klamu a lži - kostely, chrámy a synagogy změníme na střediska socialistické osvěty.
7. Budujeme nový svět na zásadách kolektivní a vskutku komunistické práce.
8. Bojovým úkolem Komsovolu je posílení boje s náboženstvím.
9. Socialistická soutěž je třídní zbraní v boji s náboženstvím.
10. Bojujte proti smírlivému postoji k náboženství.

V celém Sovětském svazu byly ještě před vznikem Svazu ateistů organizovány rouhavé průvody. Tak např. v roce 1924 bylo v Petrohradě uskutečněno o Vánocích 20 takových procesí, při kterých byly zesměšňovány nejsvětější pravdy křesťanství. V petrohradském divadle Ateist se hrála hra Velký pátek, která zesměšňovala Krista.

(Pokračování)

Život Kristův (80)

LXXX. Kristovo vzkříšení jako Vrchol zjevení

1) V prvním listu svatého Pavla Korintánům, který jsme vícekrát připomínali v průběhu našich katechezí věnovaných Kristově vzkříšení, můžeme číst tato apoštolova slova: *A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marné je naše víra* (1 Kor 15,14). Je evidentní, že Pavel vidí ve vzkříšení základ křesťanské víry a jakýsi klíč k celé budově nauky a života podle zjevení, poněvadž se jedná o definitivní stvrzení veškeré pravdy, kterou přinesl Kristus. Z uvedeného důvodu se veškeré kázání církve, a to již od apoštolských dob a napříč všemi staletími dějin církve a všemi generacemi pokřtěných až podnes, stále odvolává na Kristovo vzkříšení a čerpá z něho přesvědčivou moc a sílu. Není obtížné chápat, proč je tomu tak.

2) Vzkříšení nejprve představuje potvrzení všeho toho, co Kristus vykonal a čemu učil. Vzkříšení je božská pečeť, která je vtisknuta v Jeho slovu a Jeho celém životě. On sám ukazoval učedníkům i svým odpůrcům, že vzkříšení je definitivním znamením Jeho pravdy. Anděl u prázdného hrobu to připomněl ženám onoho rána prvního dne po sobotě: *Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl* (Mt 28,6). Jestliže toto Mistrovo slovo a Jeho příslib se ukázaly být pravdivé, pak také všechna ostatní Jeho slova a přísliby mají moc pravdy, která nepomijí, jak to On sám prohlásil: *Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepomínou* (Mt 24,35; srov. Mk 13,31; Lk 21,33). Jasnější znamení, silnější znamení, rozhodnější znamení než vzkříšení z mrtvých si prostě a jednoduše nikdo nedovede představit ani požadovat. Všechny pravdy, a to i ty nejobtížnější pro lidskou mysl, nacházejí své ospravedlnění před lid-

ským rozumem tím, že Kristus vstal z mrtvých, a tak prokázal podle svého slibu svou božskou autoritu.

3) Ježíšovo božství je potvrzeno již Jeho vykupitelskou smrtí: *Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem...* (Jan 8,28.1). Ti, kdo naslouchali těmto Ježíšovým slovům, se chystali Ho kamenovat, protože ono „Já jsem“ pro židy znamenalo nevysslovné Boží jméno. Když potom žádali na Pilátovi, aby Ježíše odsoudil na smrt, předložili jako hlavní bod obžaloby to, že se vydával za Božího Syna (srov. Jan 19,7). Ze stejného důvodu byl Ježíš odsouzen při nočním zasedání synedria, když bylo ohodnoceno jako rouhání to, co Ježíš odpověděl na dotaz velekněze a prohlásil se za Krista a Božího Syna (srov. Mt 26,63-65; Mk 14,62; Lk 22,70). Ježíš se projevil nejen jako pozemský Mesiáš podle dobových židovských očekávání, ale jako

Mesiáš – Pán, jak Ho ohlašoval žalm 109/110 (srov. Mt 22,41nn.), jako tajuplná osoba předznamenaná v knize Daniel (srov. 7,13-14). Právě to bylo ohodnoceno jako velké rouhání, za něž byl Ježíš uznán za hodna trestu smrti, vždyť se prohlásil

otevřeně za Božího Syna. Právě vzkříšení z mrtvých potvrdilo pravost Jeho božské identity, a tak bylo legalizováno to, že si Ježíš před Velikonocemi přivlastňoval Boží jméno a Boží atributy, jako například věčnost: *Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem* (Jan 8,58). To bylo pro židy pokynem ke kamenování (srov. Lk 24,16). *Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu* (Jan 8,59). Jestliže v daném okamžiku Ho nedokázali kamenovat, později Ho dokázali vyvýšit na kříž. Tak tedy vzkříšení Ukřižovaného dokládá, že Ježíš je opravdu Boží Syn, ten který je.

4) I když Ježíš sám se nazýval Synem člověka, prohlásil se zároveň za pravého Božího Syna. Ve Večeřadle před svým utrpením pak dokonce prosil Otce, aby zjevil, že Kristus a Syn člověka je opravdu Jeho věčným Synem: *Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe* (Jan 17,1). *...Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět* (Jan 17,5). Velikonoční tajemství představuje vyslyšení této prosby a je potvrzením Ježíšova Božího synovství. Jedná se dokonce o prozření tou slávou, kterou měl jako Syn u Otce ještě předtím, než povstal svět. Je to opravdu sláva jediného pravého Božího Syna.

5) V předvelikonočním období Ježíš podle Janova evangelia vícekrát činil narážky na své budoucí oslavení, které se mělo naplnit ve velikonočním dramatu Jeho smrti a vzkříšení. Učedníci porozuměli těmto slovům až poté, co se předpovědi naplnily. Můžeme číst, že v průběhu prvních Velikonoc, které učedníci strávili s Ježíšem v Jeruzalémě, Ježíš vyhnal z chrámu směnárníky a židé po Ném žádali znamení, které by Ho opravňovalo k takovému jednání. Tehdy nazaretský Mistr odpověděl:

Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím! ... On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl (Jan 2,19-22). Rovněž odpověď poslům Lazarových sester, které Ho prosily, aby přišel navštívit jejich nemocného bratra, narážela na velikonoční události: *To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn* (Jan 11,4). Ovšem právě Ježíšovo oslavení nastalo až s Jeho vyvýšením na kříž (srov. Jan 12,32). Učedníci tomu všemu porozuměli až po vzkříšení z mrtvých.

6) Velmi zajímavá je nauka apoštola Pavla o hodnotě Kristova vzkříšení, které představuje základní kámen christologie. Toto Pavlovo učení má vztah k jeho vlastní osobní zkušenosti setkání se Vzkříšeným. Tak na začátku listu Římanům se můžeme dočíst: *Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán* (Řím 1,1-4). To znamená, že Ježíš byl od prvního okamžiku početí svého lidství věčným Božím Synem, který se stal člověkem. Ovšem ve vzkříšení se toto Boží synovství zjevilo v celé své plnosti, a to díky moci Boha, který působením Ducha svatého navrátit Ježíšovi Jeho život (srov. Řím 8,11) a ustanovil Ho na rovině oslavení za Pána – *Kyrios* (srov. Fil 2,9-11; Řím 14,9; Sk 2,36). Proto také Ježíš plně zasluhuje, aby byl označován novým mesiášským titulem, který odráží oprávněnost kultu, který přísluší věčnému Božím Synu (srov. Sk 13,33; Žid 1,1-5; 5,5).

7) Pavel předložil tutéž nauku rovněž v synagoze v Pidské Antiochii při sobotním shromáždění, když ho předsta-

vení vyzvali, aby promluvil. Tehdy se Pavel ujal slova a zvěstoval, že vrcholem ekonomie spásy, která se naplnila mezi světlou a stínou dějin Izraele, je skutečnost, že Bůh vzkřísil z mrtvých Ježíše z Nazareta. Ten se pak po řadu dní zjevoval těm, kdo spolu s Ním přišli z Galileje do Jeruzaléma. Tito lidé se pak stali Jeho svědky přede vším lidem. *A my vám hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše. Tak je i psáno v druhém žalmu: Ty jsi můj Syn, já jsem tě zplodil (Sk 13,32-34; Ž 2,7).* Podle Pavla tedy existuje velmi úzká spojitost mezi Kristovým vzkříšením a Jeho věčným Božím synovstvím, které se definitivně a naplno zjevuje právě ve vítězném završení Jeho mesiášského poslání.

8) Ve slávě Pána – *Kyrios* – se zjevuje moc vzkříšeného Bohočlověka, což vše Pavel zakusil na vlastní kůži při svém obrácení na cestě do Damašku, když pocítil, že i on je povolán k tomu, aby se stal Jeho apoštolem – byť nepatřil mezi Dvanáct –, protože byl očitým svědkem živého Krista. Právě od Něho obdržel sílu k tomu, aby obstál ve všech těžkostech a svízlech tohoto svého apoštolského poslání. Pavlův duch byl tak hluboce poznamenán zmíněnou zkušeností, že ve své nauce a ve svém svědectví upřednostňoval myšlenku moci Vzkříšeného před participací na Kristově utrpení, byť i tato druhá idea mu byla nesmírně drahá. *Ano, vůbec všechno považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získává zachováním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznávám Krista i moc jeho*

z mrtvých vstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnou i vzkříšení z mrtvých (Fil 3,8-11). Na tomto místě se pak Pavlovy myšlenky obracejí ke zkušenosti, kterou učinil na cestě do Damašku: *... protože mne samého uchvátil Kristus Ježíš (Fil 3,12).*

9) Jak je to patrné z připomenutých textů, Kristovo vzkříšení je velmi těsně spjata s tajemstvím vtělení Božího Syna. Je to jeho naplnění v souladu s věčným Božím záměrem. Je to dokonce korunovace a dovršení toho všeho, co Ježíš vykonal a zjevil v celém svém pozemském životě od okamžiku svého narození až po dokonání svého utrpení mocnými skutky, zázraky, učením, příkladem dokonale svatého života a zejména svým proměněním na hoře. Ježíš totiž nikdy tak přímo nezjevil onu slávu, kterou měl u Otce ještě předtím, nežli povstal svět (srov. Jan 17,1). On tuto svoji slávu skrýval ve svém lidství, a to až do okamžiku svého definitivního sebezmaření v hodině kříže (srov. Fil 2,7-8). Ve vzkříšení se zjevila skutečnost, že v Kristu tělesně přebývá veškerá plnost božství (srov. Kol 2,9; srov. Kol 1,19). V tomto smyslu tedy vzkříšení naplňuje zjevení vlastního obsahu vtělení. Z uvedeného důvodu lze rovněž říci, že vzkříšení představuje plnost zjevení. Vzkříšení proto také zaujímá – jak jsme již řekli – ústřední místo v křesťanské víře a v křesťanském hlásání.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Poznámka překladatele:

¹ Český liturgický překlad je v této věci teologicky nepřesný, protože jádrem Ježíšova sdělení je narážka na Boží jméno z Ex 3,14. To potvrzuje i další výklad Jana Pavla II., který staví na tomto čtení Jan 8,28. Z uvedeného důvodu jsme se nemohli držet českého liturgického překladu.

Narůstající dluh

V té době, kdy Vtělené Slovo přišlo mezi lidi, objevila se tu výjimečná skupina těch, kteří šli za ním. Lidé, kteří toužili stýkat se s ním, shromažďovali se kolem něho, když učil, polykali toužebně každé jeho slovo, klaněli se mu. Stali se jeho přáteli, svědky, apoštoly. Když odešel k Otci, hlásali jeho nauku a pro ni i umírali.

Lidé spojení s Ježíšem, který se narodil v Betlémě a byl ukřižován na Kalvárii, žijí i dnes mezi námi. Jsou to kněží – obětníci i proroci. Často jako jejich Učitel a Mistr jsou odmítáni. Dosud každá revoluce pokládala za svou povinnost co nejvíce jich vyvraždit. I dnes se barevné reklamy a atraktivní podívaná baví tím, že se vysmívají jejich povolání, jejich slibům chudoby, čistoty a poslušnosti. Takový je už osud Lásky, taková je cesta kříže.

Ale volba Lásky je tak přitažlivá, tak se při ní tají dech, že jsou stále ještě mladí lidé, kteří se vydávají na tuto cestu. Všechny »pokrokové« listy mluví o krizi kněžského stavu. Jsou země, kde jich ubývá, ale jsou i takové, kde jich přibývá. Čím to?

Málo lidí si uvědomuje, jak veliká je osamocenost kněze. Není proti tomu prostředku. I když kněz není svou povahou samotář, naopak patří k lidem, kteří milují společnost a mají ten kouzelný dar, že jiní je vyhledávají, protože se s nimi cítí dobře. Ale být knězem znamená často být někým jiným a cizím, být vyloučen z každodenních záležitostí shonu, podnikání, kariéry. Svět nemá zálibení v černé sutaně, která ruší jeho sebeuspokojení a klamné mínění o soběstačnosti (jak ubližují svému poslání ti kněží, kteří ji nenosí!).

Výsměch, zjevné nepřátelství a někdy i mučednictví, to je cena, jakou je třeba platit za věrnost Pánu Ježíši, za po-

stavení služebníka služebníků. Jím byl Ježíš a chtěl, aby jím byli i ti, kteří budou v jeho jménu udělovat svátosti. Oni nás krmí Chlebem života a hlásají evangelium. Chtěla bych poděkovat všem kněžím, kteří nás učí Ježíše milovat. Jsou jeho znamením, ale my tak rozebíráme jejich nedokonalosti, že nevidíme jejich svatost. A přece jsou kolem nás i svatí kněží...

Děkuji těm všem, mladým i starým, za jejich velkodušnost, kterou prokazují ztracenému a zraněnému člověku, děkuji za Nejsvětější svátost přinesenou umírajícímu, děkuji za ochotu udělit požehnání.

Děkuji všem kněžím, kteří se umí modlit svým pohledem a svým gestem, způsobem, jakým drží v ruku Nejsvětější Tělo Pána Ježíše, takže my lidé chceme padnout na kolena před tímto Zázrakem. Děkuji za každou mši svatou, která je tajemstvím Těla a Krve Pána Ježíše, spojujícím zemi s nebem.

Děkuji za jejich službu ve zповědnicí v prázdném kostele, kde čekají, protože někdo může uslyšet Boží hlas, který volá hříšníka jménem, a on náhle zatouží po odpuštění. Děkuji všem kněžím, kteří vědí, co je pohostinství. Kteří mají málo, a přece tak touží obdarovat druhé.

Děkuji kněžím za odvahu, která umí nakazit i druhé, že nás učí otevírat oči a že učí mladé i staré myslet v intencích našeho Pána.

Láska plodí lásku. Svatí kněží nás podobně jako naše matky učí pokleknout u jesliček, u kříže, před svatostánkem. Jsou to učitelé dobra, skuteční proroci. Splatíme jim někdy ten dluh?

Eva Poláková

Žádné dílo lásky není před Bohem bezvýznamné, žádný skutek milosrdenství bez ovoce.

Lev Veliký

Skutečná tvář otce Pia (26)

Po této kapitulaci ovšem následovala zvláštní bezpečnostní opatření. Začal totiž hon za »relikviemi«. Proto byl P. Pio střez, aby věřící nestříhali nůžkami jeho škapulíř. Bylo mu přiděleno několik statných spolutráfí, kteří se vyznačovali dostatečnou neúprosností.

Od roku 1924 měl zakázáno psát. Především z obezřetnosti, ale snad i ze soucitu, protože jeho bolavé a ztuhlé prsty s obtížemi udržely pero. Již od roku 1918 nebyl schopen sevřít pěst.

Protože korespondence zvenčí silně narůstala, vyřizovalo ji několik sekretářů, kteří se omezovali jen na několik slov: »P. Pio se za vás modlí. Neztrácejte odvahu; coraggio.« Ale nejsou to prázdná slova. P. Pio si bere k srdci všechny svěřené úmysly.

V důsledku pomlouvačné kampaně, kterou rozpoutali jeho úhlavní nepřátelé, byl P. Pio odsouzen k nelítostné klauzuru. Práh kláštera mohl překročit teprve v roce 1939. Po určitý čas měl zakázáno sloužit mši svatou pro věřící.

Všechna tato opatření, která část veřejnosti chápe jako nespravedlnost, musíme pokládat za zkoušku, která se jistě osvědčí jako užitečná nejen pro duši otce Pia, ale i pro jeho apoštolské poslání. Jako běžec se soustředí k rozběhu, aby pak lépe překonal překážky, tak apoštol se utužuje v období soustředění, i když je vnucené. Svátý Pavel ujišťuje, že Boží přátelé nikdy ničím nejsou poškozeni.

Od roku 1939 dostává otec Pio volnou ruku, ale to neznamená, že ho nechávají v klidu.

Čeho se nejvíce hrozím, je smutná role diváka, který je nezúčastněný. Nesmíme přihlížet, ale být svědky, spolupůsobit a nést odpovědnost. Člověk bez součinné odpovědnosti není k ničemu.

Antoine de Saint-Exupéry

»Tím lépe,« říká se smíchem, když se dovídá o nějakém novém nesmyslu, který proti němu někdo vymyslel. »Tím lépe! Jestliže se ďábel cuká, to znamená, že nemá důvod ke spokojenosti. Zneklidnění musíme být tehdy, když mlčí.«

A ve zcela dobré pohodě jde svou cestou a jeho zpovědnice je stále v obležení.

Potýkal se s nouzí fyzickou i mravní, která se rozmáhá v takové míře, že je nemožné jí zabránit, a ani to neodpovídá Boží vůli. Tu připadl na výborný nápad, jak využít utrpení zaměřené v určitém směru. Založil slavnou *Casa Sollievo della Sofferenza* (Dům úlevy v utrpení), která již léta pohlcuje dary a příspěvky poutníků. Velká částka, jakou vložil prezident UNRRY Fiorello de Guardia, který pochází z Foggie, umožnila dokončení tohoto projektu. Jednak se na tomto poli »přilíš lidský« prvek postavil proti božskému, a tak dílo drahé srdci Padre Pia prochází velkými těžkostmi. Časná smrt dr. Sanguinetiho, jeho duchovního syna a přítele, uvrhla ho, jak mi napsali, do moře smutku.

Ale i to je v programu. Svátost se neměří mírou úspěchů, ale zklamání, která se přetvářejí v ovoce vykoupění, jako se přetváří kříž ve velikonoční radost. V tomto velkém projektu nás zajímá především oživující idea. Utrpení na tomto světě je mocí, kterou se často neúčelně mrhá. P. Pio, skrytý za mířkou své zpovědnice, povzneseň k Bohu, již léta přijímá tuto moc, očišťuje ji, aby ji změnil v pohonnou energii. Jedním slovem, štěpuje ji na dřevo Kříže. Ta bílá budova budí dojem mohutné hráze, díky které se živelná brutální síla přetváří ve světlo a teplo. Nesporně zužitkování utrpení je větší zázrak než jeho odstranění.

Tak se jeví z ptačí perspektivy události kolem Padre Pia,

apoštola ze San Giovanni Rondondo.

A nyní se na něho podíváme při jeho práci.

Poznatky takřka o všech skutečnostech, které tu uvádím, mi svěřily v rozhovorech důvěryhodné osoby, někdy také svědkové. Zlaté legendy, kterými je zahalen P. Pio, mění ho někdy k nepoznání, snažme se tedy raději rozpoznat lépe rysy jeho tváře a pochopit význam »nového jména«, kterým ho Bůh označil ve velkém díle vykoupění.

KAPITOLA X.

Neočekávané návštěvy - Divine projevy »amnězie« - Příhoda generála Cadorna - P. Pio drží slovo - Výmluvné mlčení - Padre Pio a Terezie z Lisieux - Jakým způsobem se P. Pio vyhýbá dotěrným vetřelcům - Slepy Petruccio - »Ani v noci mi nedáte pokoj!« - Záchrana in extremis - »Basta!« - Procházka po suchu za průtrže mračen - Nediskrétní kajícíníci - »Ten děšť nepromočí.« - Zapuzené housenky -

V několika dopisech napsaných otcem Piem, které máme v ruce, dvě místa hovoří o událostech, které nespádají do oblasti přírodních zákonů a objasňují je teprve pozdější události.

Dne 10. prosince 1914 27letý mnich píše: »Před několika dny, když Giovina byla nemoc-

ná, Pán mi dovolil, abych ji navštívil, a udělil mi svým prostřednictvím své milosti... Velice Vás prosím, aby se Giovina nedověděla o těchto mých dvou návštěvách. »Tajemství Krále« je třeba chránit.«

To prostě znamená, že Padre Pio může navštěvovat, aniž by navštívení o tom věděli. V tomto případě se jedná o jednu z jeho duchovních dcer, která byla těžce nemocná a náhle se po této tajemné návštěvě pocítila lépe.

Druhé místo je vyřazeno z dopisu z 28. září 1915. Originální na tomto důvěrném sdělení je skutečnost, že P. Pio se za to jakoby omlouvá.

»Stěžujete si,« píše terciářkám, »že neplním Vaše prosby a činíte mi kvůli tomu sladké výčitky (dolce rimprovero). Nezbyvá mi nic jiného, než abych se Vám omluvil... Musíte vědět, že od určité doby trpím chvilkovou ztrátou paměti (dimenticanze), a to je důvod, proč ani při dobré vůli nemohu splnit Vaše přání. Ale domnívám se, že **Pán mi prokazuje velkou milost, když mi připomíná pouze ty osoby a ty záležitosti, které sám chce.** On totiž, můj Pán, mi nejednou připomíná existenci osob, které jsem nikdy v životě neviděl a o kterých jsem neslyšel, a to jen proto, abych se za ně modlil. V takovém případě mě vždy vyslyší. Když naopak mě Pán nechce vyslyšet, způsobí, že se zapomenu modlit za ty, za které jsem měl v úmyslu se modlit. Můj zánik paměti se někdy týká záležitostí první potřeby, jako je jídlo, pití a podobně. Děkuji jeho Prozřetelnosti za to, že mi nikdy nedává zapomenout na povinnost mého stavu.«

Zastřený styl této události, jakýsi druh bezradnosti, kterou se vyznačuje, dokládá navíc zřetelně, že otec Pio si ve chvíli, kdy psal tento dopis, neosvojił ještě duchovní akrobacii, která se později stane jedním z jeho hlavních charismat.

(Pokračování)

CESTOU SVATOSTI - CESTOU KRÍŽE... pokračování ze str. 2

Vyžádej nám pohled víry schopný ochotně poznávat v ubohých a trpících tvář samotného Ježíše.

Podporuj nás v boji a ve zkouškách, a když klesneme, dej, ať zakusíme radost ze svátosti pokání.

Předej nám svou něžnou lásku k Marii, Matce Ježíšově a Matce naší.

Provázej nás na pozemské pouti k nebeské vlasti, kam, jak doufáme, dospějeme i my, abychom patřili navěky na slávu Otce, Syna i Duchu Svatého. Amen.

Bolletino Vaticano 16. 6. 2002

⁽¹⁾ Tato věta je do oficiálního textu doplněna podle videozáznamu (pozn. překl.).

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

S lítostí sdělujeme čtenářům, že nám někteří naši hromadní odběratelé dlužní za odběr nejen letošního Světla nemalé částky, které neustále narůstají. Protože nechceme klamat své čtenáře, posíláme těmto odběratelům zatím Světlo na dluh.

V této praxi ovšem nemůžeme donekonečna pokračovat. Může se tedy stát, že v nejbližší době u takových prodejců už čtenáři náš týdeník nenajdou.

Pro tento případ Vám nabízíme odběr Světla přímo z Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc, na Vaši osobní adresu, bez navýšení ceny.

Světlo si můžete objednat:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní náměstí 24

771 11 Olomouc 1

tel./ fax: 068/522 28 03, 522 06 26

e-mail: knihy@maticecm.cz

internet: www.maticecm.cz

Přijměte pozvání na **tradiční pouť k Panně Marii do Liběšic**. Tradice tohoto poutního místa Žatecka sahá do poloviny 18. století. Letošní hlavní pouť se koná v neděli 7. července 2002 v 11.00 hodin. Srdečně zvou farnici a duchovní správa v Liběšicích u Žatce.

PLÁŠT SV. MARTINA

Naši přátelé, Vy, kteří nám stále pomáháte při obnově střechy kostela sv. Martina v Tošovicích, Vám mnohokrát děkujeme za Vaši krásnou pomoc. Pán Bůh Vám to zaplatí! Nejsme schopni každému individuálně poděkovat, poněvadž někdy přichází finanční příspěvek bez udání přesné adresy (např. dnes přišla pomoc – dar z Havlíčkova Brodu a ještě odněkud, dokonce podpis nečitelný). Velmi děkujeme i těmto skromným, anonymním dárcům. Však Pán to vidí a jistě požehná. Zatím stále ještě splácíme I. etapu – dluhy cca 90 000 Kč. Pokračujeme v opravách střešních říms a připravujeme se na etapu druhou, jejíž rozpočet činí 1 200 000 Kč. Naše společenství při nedělní mši svaté čítá 25 – 35 osob. Proto sami bychom tak obrovské dílo nemohli realizovat. Jsme velmi vděční za každou pomoc, která stále přichází. S vděčností Bohu i Vám, známým i neznámým, sloužíme pravidelně mši svatou na úmysl „Pláště sv. Martina“. Prosíme, aby Pán všem, kteří pomáhají budovat toto dílo, hojně požehnal a odměnil je. Deo Gratias!

Společenství Tošovice

Číslo účtu Římskokatolické farnosti Tošovice je:

Česká spořitelna Odry – 1765101369/0800

Kontaktní adresa: P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry, nebo Jan Jakubík, technický pracovník kostela sv. Martina, Tošovice 16.

Liturgická čtení

Neděle 30. 6. – 13. neděle v mezidobí
(v olomoucké katedrále slavnost Výročí
posvěcení katedrály)

1. čt.: 2 Král 4,8–11.14–16a

Ž 89(88),2–3.16–17.18–19

Odp.: 2a (*Na věky chci zpívat
o Hospodinových milostech.*)

2. čt.: Řím 6,3–4.8–11

Ev.: Mt 10,37–42

Pondělí 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 2,6–10.13–16

Ž 50(49),16bc–17.18–19.20–21.22–23

Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomínáte
na Boha!*)

Ev.: Mt 8,18–22

Úterý 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 3,1–8; 4,11–12

Ž 5,5–6.7.8

Odp.: 9a (*Věď mě ve své spravedlnosti,
Hospodine!*)

Ev.: Mt 8,23–27

Středa 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa
a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,24–29

**Čtvrtek 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa
nebo sv. Alžběty Portugalské**
(v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Am 7,10–17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou
pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)

Ev.: Mt 9,1–8

**Pátek 5. 7. – slavnost sv. Cyrila
a Metoděje**

1. čt.: Iz 61,1–3a

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa
a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7

Ev.: Lk 10,1–9

**Sobota 6. 7. – nez. pam. sv. Marie
Gorettiové nebo sob. pam. P. Marie**

1. čt.: Am 9,11–15

Ž 85(84),9.11–12.13–14

Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví svému
lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 9,14–17

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	30. 6.	1. 7.	2. 7.	3. 7.	4. 7.	5. 7.	6. 7.
Antifona	812	826	841	1673	1722	1722	905
Žalm	783	783	783	786	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	1673	1415	1420	905
Antifony	813	828	843	1413	1416	1421	906
Žalmy	813	828	843	813	813	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1674	1416	1421	908
Antifona k Zach. kantiku	702	831	847	1413	1416	1421	909
Prosby	817	831	847	1675	1724	1422	909
Záv. modlitba	702	832	847	1413	1416	1422	1426
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	792	879	1264	910
Antifony	818	833	848	863	879	1422	910
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	820	835	851	1676	882	1422	913
Záv. modlitba	702	835	851	1413	882	1422	913
Nešpory:							
Hymnus	1409	821	837	852	1413	1423	915
Antifony	1410	822	838	853	1413	1719	916
Žalmy	1678	823	838	853	1678	1719	916
Kr. čtení a zpěv	1410	825	840	856	1680	1424	918
Ant. ke kant. P. M.	1411	702	840	856	1414	1420	703
Prosby	1411	826	841	856	1681	1425	918
Záv. modlitba	1408	702	841	857	1413	1422	703
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1254	1238	1238

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

NOVINKA

Dr. Ludvík Dřímál Th.D.:
FRANTIŠEK TOMÁŠEK
JAKO KATECHETA DĚTÍ A MLÁDEŽE

Začátkem srpna letošního roku uplyne 10 let od úmrtí Františka kardinála Tomáška, pražského arcibiskupa v letech 1977-1992. Jeho osobnost je známá nejen u nás, ale i za hranicemi naší vlasti, především díky významnému příspěvku k nenásilnému přechodu české společnosti od totality k demokracii. Mnohem méně je však v dnešní době známá Tomášková angažovanost na poli katecheze a náboženské pedagogiky, která výrazně charakterizovala jeho akademickou aktivitu na teologické fakultě v Olomouci ve 30. a 40. letech minulého století. K celistvějšímu chápání kardinálovy osobnosti jako katechety přispívá právě publikace Dr. Dřímála. V její první části se seznámíme s dějinným kontextem, v němž se František Tomášek narodil a žil. Druhá část pojednává o Tomáškově katechezi z hlediska teoretického a částečně i praktického, nakolik bylo možné kardinálovu praxi doložit. Poslední část představuje jakýsi souhrn, syntézu myšlenek, jež jsou charakteristické pro osobnost Františka Tomáška – katechety. Sem zapadá také závěrečná zmínka o kořenech a pramenech Tomáškovy katechetického myšlení, ve které si Dr. Dřímál všímá díla tří vychovatelů, kteří Tomáška nejvíce inspirovali – sv. Jan Bosco, Maria Montessori, Friedrich Wilhelm Foerster. O kvalitě Dřímálovy práce vypovídá také bohatá bibliografie, která čítá několik stran textu.

Brož., A5, 164 stran, 119 Kč

DOTISK

POSELSTVÍ PANÍ VŠECH NÁRODŮ

Znění všech padesáti šesti poselství Panny Marie, která předala paní Idě Peerdemanové z Amsterdamu

(od 25. 3. 1945 do 31. 5. 1959). Před několika dny biskup Joseph Mary Punt z Haarlem-Amsterdamu formálně potvrdil nadpřirozený charakter těchto zjevení. Obsahem prvních pětadvaceti poselství je působivý obraz církve a světa ve 2. polovině 20. století. Poté co Pius XII. vyhlásil dogma o nanebevzetí Panny Marie (1. 11. 1950), nastává v poselstvích obrat. Maria jako Paní všech národů rozvíjí plán, kterým chce zachránit svět. Série poselství je ukončena nebeskou vizí oslavené Paní a Pána v jejich nebeské slávě.

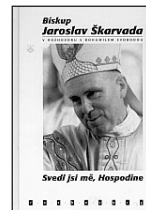
Dotisk 1. vydání, brož., A5, 208 stran, 149 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVEDL JSI MĚ, HOSPODINE - Biskup Jaroslav Škarvada v rozhovoru s Bohumilem Svobodou

Pražský biskup odhaluje, jak ho Bůh „svěděl“ ke kněžské službě a jak se nechal přemoci Boží láskou. Ve svém rozmlouvání dosvědčuje, že ho Bůh opravdu nikdy neopustil a nezlamal. I on poznal kříž, nikdy však nelitoval toho, že se nechal svěst. Publikace obsahuje také přílohu s barevnými fotografiemi ze života biskupa Škarvady.

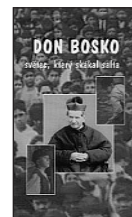
Karmelitánské nakladatelství,
váz., desky, zúž. A5, 208 stran, 199 Kč

DON BOSKO - SVĚTEC, KTERÝ SKÁKAL SALTA

Krátký videodokument ze života jedné z nejpozoruhodnějších postav 19. století v režii P. Leoše Ryšky SDB podle scénáře Tomáše M. Cigánka.

Studio Telepace Ostrava a Česká televize 2001,
videokazeta, 33 minut, 270 Kč

WWW.MATICECM.CZ

779 00 Olomouc 9

P.P.
706 43/02

TISK

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.